

Ustawa
z dnia 2022 r.
o broni i amunicji^{1) 2)}

Rozdział 1
Przepisy ogólne

Art. 1. Ustawa określa zasady posiadania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej broni i amunicji oraz jej nabywania i zbywania, przechowywania, noszenia, przenoszenia, używania, przywozu z zagranicy i wywozu za granicę, wydawania i cofania pozwoleń na broń, a także prowadzenia rejestru broni oraz funkcjonowania strzelnic.

Art. 2. Przepisy ustawy nie dotyczą:

- 1) broni i amunicji stanowiących uzbrojenie Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Służby Ochrony Państwa, Straży Granicznej, Służby Więziennej, Służby Celno-Skarbowej, Straży Marszałkowskiej, Biura Nadzoru Wewnętrznego oraz innych państwowych formacji uzbrojonych, w odniesieniu do których dostęp do broni i amunicji regulują odrębne przepisy;
- 2) broni i amunicji stanowiących uzbrojenie żołnierzy armii państw obcych przebywających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w związku z przedsięwzięciami wojskowymi realizowanymi wspólnie z Siłami Zbrojnymi Rzeczypospolitej Polskiej, a także na podstawie umów i porozumień międzynarodowych;
- 3) broni i amunicji stanowiących uzbrojenie funkcjonariuszy straży granicznych państw członkowskich Unii Europejskiej przebywających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w związku z wykonywaniem, za zgodą właściwych organów Rzeczypospolitej Polskiej, zadań określonych w przepisach prawa Unii Europejskiej;
- 4) broni i amunicji stanowiących uzbrojenie zagranicznych funkcjonariuszy biorących udział we wspólnej operacji, o której mowa w art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 7 lutego 2014 r. o udziale zagranicznych funkcjonariuszy lub pracowników we wspólnych operacjach lub wspólnych działaniach ratowniczych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2018 r. poz. 1802);

¹⁾ Niniejsza ustawa wdraża dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/555 z dnia 24 marca 2021 r. w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni (Dz. Urz. UE L 115/1 z 06.04.2021).

²⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 13 października 1995 r. – Prawo Łowieckie, ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. o strażach gminnych, ustawę z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym, ustawę z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, ustawę z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych i ustawę z dnia 13 sierpnia 2019 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym.

- 5) broni i amunicji lub ich istotnych części gromadzonych przez Rządową Agencję Rezerw Strategicznych w celu tworzenia, utrzymywania lub udostępnienia rezerw strategicznych lub których zakup, magazynowanie, dystrybucja, wydawanie lub inne zadania zostały powierzone tej Agencji zgodnie z art. 29 lub art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 2020 r. o rezerwach strategicznych (Dz. U. z 2021 r. poz. 255 i 694 oraz z 2022 r. poz. 202 i 275);
- 6) obrotu z zagranicą bronią i amunicją, technologiami i usługami mającymi znaczenie dla obronności, bezpieczeństwa lub ważnych interesów Państwa oraz wytwarzania, przewozu przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przywozu z zagranicy i wywozu za granicę broni i amunicji w celach przemysłowych lub handlowych;
- 7) przemieszczania amunicji przez przedsiębiorców oraz przedsiębiorców zagranicznych, o których mowa w ustawie z dnia 13 sierpnia 2019 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 204 oraz z 2022 r. poz. 275).

Art. 3. 1. Użyte w ustawie określenia oznaczają:

- 1) amunicja – amunicję do broni palnej, w postaci nabojów scalonych i nabojów ślepych;
- 2) broń – broń palną i broń pneumatyczną;
- 3) broń alarmowa i sygnałowa – broń palną wyprodukowaną zgodnie z odrębnymi przepisami jako niezdolną konstrukcyjnie do wystrzelenia pocisku, przeznaczoną do wywoływania efektu akustycznego lub wizualnego lub wystrzeliwania substancji drażniącej lub łzawiącej, przy czym broń taka może być wyposażona w urządzenie do odstrzeliwania ładunków pirotechnicznych;
- 4) broń boczego zapłonu – broń strzelecką z bruzdowanym przewodem lufy, do której stosuje się naboje systemu Floberta z masą inicjującą zawalcowaną w przetłoczeniu dennej części łuski lub naboje systemu Lefauchaux z zapłonem sztyftowym;
- 5) broń centralnego zapłonu – broń strzelecką z bruzdowanym przewodem lufy inną niż broń boczego zapłonu;
- 6) broń długa – każdą strzelecką broń palną inną niż broń krótka;
- 7) broń gładkolufowa – broń strzelecką z gładkościennym przewodem lufy;
- 8) broń jednostrzałowa – strzelecką broń palną bez magazynka, która musi być każdorazowo załadowana przed strzałem przez ręczne wprowadzenie naboju do komory nabojoyej lub pocisku do lufy;
- 9) broń krótka – strzelecką broń palną, której lufa nie przekracza długości 300 mm, lub której całkowita długość nie przekracza 600 mm;
- 10) broń niezaladowana – każdą broń inną niż broń załadowana;
- 11) broń niezdolna do rażenia celów na odległość – każdą broń inną niż broń zdolna do rażenia celów na odległość;
- 12) broń palna – ręczną broń lufową, która wystrzeliwuje, jest przeznaczona do wystrzeliwania lub może być przystosowana do wystrzeliwania jednego lub większej liczby pocisków lub substancji w wyniku działania energii kinetycznej gazów, powstających ze spalania materiału wybuchowego miotającego;

- 13) broń pneumatyczna – broń niebędąca bronią palną, która w wyniku działania sprężonego gazu jest zdolna do wystrzelenia pocisku o początkowej energii kinetycznej przekraczającej 17 J;
- 14) broń podobna do broni samoczynnej – samopowtarzalną broń strzelecką, do wykonania której użyto komory zamkowej pochodzącej z broni samoczynnej albo identycznej z używaną do produkcji broni samoczynnej;
- 15) broń powtarzalna – strzelecką broń palną, która po wystrzeleniu naboju może zostać ponownie przeładowana ręcznie z magazynka lub bębena naboju;
- 16) broń pozbawiona cech użytkowych – broń palną pozbawioną zgodnie z odrębnymi przepisami w sposób trwały cech użytkowych wszystkich istotnych części broni w taki sposób, że nie jest zdolna do wystrzelenia pocisku lub innej substancji lub do wywołania efektu akustycznego, a przywrócenie broni cech użytkowych bez podjęcia czynności specjalistycznych nie jest możliwe;
- 17) broń samoczynna – strzelecką broń palną, która przeładowuje się automatycznie po każdorazowym wystrzeleniu naboju i może wystrzelić więcej niż jeden nabój przy jednym uruchomieniu urządzenia spustowego;
- 18) broń samopowtarzalna – strzelecką broń palną, która przeładowuje się automatycznie po każdorazowym wystrzeleniu naboju i może wystrzelić tylko jeden nabój przy jednym uruchomieniu urządzenia spustowego;
- 19) broń strzelecka – broń palną o kalibrze do 20 mm lub liczbie znaczącej wagomiaru nie mniejszej niż 4, oraz rakiety o kalibrze do 26,5 mm.
- 20) broń zabytkowa – wytworzona nie później niż w 1900 roku broń rozdzielnego ładowania lub jednostrzałową, oraz repliki takiej broni;
- 21) broń załadowana – broń, w obrębie której znajduje się, odpowiednio do rodzaju broni, co najmniej jeden nabój, pocisk lub porcja materiału miotającego;
- 22) broń zdolna do rażenia celów na odległość – broń zdolną do wystrzelenia pocisku z początkową energią kinetyczną przekraczającą 17 J na odległość przekraczającą 10 metrów;
- 23) kaliber broni – powiązany ze średnicą przewodu lufy parametr, określony wartością wyrażoną w jednostkach długości albo wagomiarowo, zawartą w oznaczeniu odpowiednio naboju scalonego lub pocisku przeznaczonego dla danej broni, określony przez producenta broni;
- 24) lufa – istotną część broni, w której pociskowi w trakcie strzału nadawana jest prędkość oraz kierunek ruchu;
- 25) magazynek – każdy magazynek stały lub wymienny, a także taśmę naboju miękką, sztywną, segmentową lub rozsypną;
- 26) materiał wybuchowy miotający – proch strzelniczy bezdymny oraz dymny (czarny), w tym jego substytuty;
- 27) noszenie broni – każdy sposób przemieszczania broni załadowanej;
- 28) państwo członkowskie Unii Europejskiej – państwo członkowskie Unii Europejskiej, w tym również państwo inne niż państwo członkowskie Unii Europejskiej traktowane na równi z nim na podstawie umowy w sprawie włączenia tych państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen;

- 29) prowadzący strzelanie – osobę upoważnioną przez właściciela lub zarządcę strzelnicy, która odbyła przeszkolenie w zakresie prowadzenia strzelania oraz udzielania pomocy przedmedycznej w podmiotach prowadzących takie szkolenia;
 - 30) przenoszenie broni – każdy sposób przemieszczania broni niezaladowanej;
 - 31) rakieta – urządzenie wielokrotnego użytku wyposażone w lufę, przeznaczone do wystrzeliwania ładunków pirotechnicznych w celach sygnalizacyjnych;
 - 32) replika broni – broń wykonana wspólnie na wzór broni dawnej w taki sposób, aby zachowany był jej oryginalny sposób działania, a wygląd zewnętrzny w miarę możliwości przypominał broń dawną, bez konieczności dokładnego odwzorowania budowy broni;
 - 33) strzelnica – obiekt przeznaczony do prowadzenia strzelań szkoleniowych, sportowych i rekreacyjnych oraz treningów strzeleckich, przy użyciu broni zdolnej do rażenia celów na odległość;
 - 34) użycie broni – oddanie strzału z broni zdolnej do rażenia celów na odległość, lub skierowanie broni w kierunku człowieka, lub zmuszenie innej osoby do określonego zachowania pod groźbą oddania strzału w jej kierunku.
2. W rozumieniu ustawy przedmiot uznaje się za dający się przystosować do wystrzeliwania jednego lub większej liczby pocisków lub substancji w wyniku działania materiału miotającego, jeżeli ma wygląd broni palnej oraz ze względu na swoją budowę lub materiał, z którego jest wykonany, może być łatwo przystosowany do tego celu.

Rozdział 2

Broń i amunicja

Art. 4. Broń i amunicja dzieli się na następujące kategorie:

- 1) A – broń i amunicja, której nabywanie i posiadanie jest zabronione, z zastrzeżeniem art. 10 ust. 1 pkt 3–5;
- 2) B – broń i amunicja, którą można nabywać i posiadać na podstawie pozwolenia podstawowego, pozwolenia podstawowego rozszerzonego, pozwolenia obiektowego lub pozwolenia zawodowego;
- 3) C – broń i amunicja, którą można nabywać i posiadać na podstawie obywatelskiej karty broni, pozwolenia podstawowego, pozwolenia podstawowego rozszerzonego, pozwolenia obiektowego lub pozwolenia zawodowego;
- 4) D – broń i amunicja nie objęta zakresem dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/555 z dnia 24 marca 2021 r. w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni (Dz. Urz. UE L 115/1 z 06.04.2021), którą można nabywać i posiadać bez pozwolenia.

Art. 5. 1. Do kategorii A zalicza się:

- 1) wojskowe pociski wybuchowe oraz wyrzutnie do takich pocisków, amunicję wojskową z pociskami wypełnionymi materiałami wybuchowymi lub zapalającymi, albo innymi substancjami których działanie zagraża życiu, a także pociski do takiej amunicji;

- 2) samoczynną broń palną, z wyjątkiem broni alarmowej i sygnałowej;
 - 3) broń wytworzoną lub przerobioną w sposób pozwalający na zatajenie jej przeznaczenia, a także broń imitującą inne przedmioty;
 - 4) amunicję wojskową z pociskami płaszczykowymi o zwiększonej penetracji, zawierającymi rdzeń wykonany z materiału o twardości większej niż 50 HRC wg skali twardości Rockwella;
 - 5) amunicję do broni krótkiej z pociskami skonstruowanymi specjalnie dla osiągnięcia znaczącego powiększenia średnicy pocisku po trafieniu, tzw. „grzybkującymi” (ang. *expanding*), z wyjątkiem amunicji używanej do polowania lub sportów strzeleckich przez osoby uprawnione do korzystania z niej;
 - 6) samoczynną broń palną przerobioną na broń palną samopowtarzalną;
 - 7) samopowtarzalną broń palną centralnego zapłonu w postaci:
 - a) broni krótkiej, umożliwiającej wystrzelenie więcej niż 21 naboju bez przeładowania, o ile jest zasilana z magazynka stałego dostosowanego do więcej niż 20 naboju właściwych dla danej broni, albo do której podpięto magazynek wymienny dostosowany do więcej niż 20 naboju właściwych dla danej broni,
 - b) broni długiej, umożliwiającej wystrzelenie więcej niż 11 naboju bez przeładowania, o ile jest zasilana z magazynka stałego dostosowanego do więcej niż 10 naboju właściwych dla danej broni, albo do której podpięto magazynek wymienny dostosowany do więcej niż 10 naboju właściwych dla danej broni;
 - 8) samopowtarzalną broń długą, która może być bez utraty zdolności strzelania skrócona do mniej niż 600 mm długości całkowitej bez użycia narzędzi, poprzez złożenie lub odjęcie kolby;
 - 9) każdą broń wymienioną w pkt 1-8, która została przerobiona w sposób umożliwiający odstrzeliwanie jedynie amunicji ślepej, hukowej lub podobnie działającej.
2. Do kategorii B zalicza się:
- 1) powtarzalną broń krótką;
 - 2) jednostrzałową broń krótką centralnego zapłonu;
 - 3) jednostrzałową broń krótką bocznego zapłonu, której całkowita długość nie przekracza 280 mm;
 - 4) samopowtarzalną broń długą, umożliwiającą wystrzelenie bez przeładowania więcej niż 3 naboju bocznego zapłonu, albo więcej niż 3 ale mniej niż 12 naboju centralnego zapłonu;
 - 5) samopowtarzalną broń krótką inną niż wymieniona w ust. 1 pkt 7 lit. a;
 - 6) samopowtarzalną broń długą centralnego zapłonu, do której nie można załadować więcej niż 3 naboju, jeśli magazynek tej broni jest odłączany lub gdy nie jest pewne, czy broni tej nie można przerobić za pomocą zwykłych narzędzi w ten sposób, aby można było do niej załadować więcej niż 3 naboje;
 - 7) powtarzalną i samopowtarzalną broń długą gładkolufową, której długość lufy nie przekracza 600 mm;
 - 8) każdą broń wymienioną w pkt 1-7, która została przerobiona w sposób umożliwiający odstrzeliwanie jedynie amunicji ślepej, hukowej lub podobnie działającej;
 - 9) broń samopowtarzalną, która jest podobna do broni samoczynnej, inną niż wymieniona w ust. 1 pkt 6–8;

10) amunicję do broni określonej w pkt 1–9, w tym materiał miotający.

3. Do kategorii C zalicza się:

- 1) powtarzalną broń długą inną niż należąca do kategorii B;
- 2) jednostrzałową broń długą z lufą bruzdowaną;
- 3) samopowtarzalną broń długą inną niż należąca do kategorii A lub B;
- 4) jednostrzałową broń krótką bocznego zapłonu, której całkowita długość przekracza 280 mm;
- 5) każdą broń wymienioną w pkt 1-4, która została przerobiona w sposób umożliwiający odstrzeliwanie jedynie amunicji ślepej, hukowej lub podobnie działającej;
- 6) jednostrzałową broń długą gładkolufową;
- 7) samoczynną broń alarmową i sygnałową;
- 8) amunicję do broni określonej w pkt 1–7, w tym materiał miotający;
- 9) broń pozbawioną cech użytkowych.

4. Do kategorii D zalicza się:

- 1) broń alarmową i sygnałową, z wyjątkiem samoczynnej;
- 2) broń niezdolną do rażenia celów na odległość;
- 3) broń pneumatyczną;
- 4) broń zabytkową;
- 5) amunicję do broni określonej w pkt 1 i 2 oraz amunicję do broni określonej w pkt 4 w postaci prochu dymnego (czarnego) oraz nabojów elaborowanych wyłącznie prochem dymnym (czarnym).

Art. 6. Komendant Główny Policji informuje właściwe władze innych państw członkowskich Unii Europejskiej o rodzajach broni palnej, której:

- 1) posiadanie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest zakazane albo możliwe wyłącznie na podstawie pozwolenia;
- 2) przywóz na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej nie wymaga uzyskania zaświadczenia konsula Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 7. 1. Istotne części broni lub komponenty amunicji, gotowe lub obrobione, uważa się odpowiednio za broń lub amunicję.

2. Za obrobione części broni uważa się takie części, które mogą być zamontowane w broni i pełnić swoje funkcje użytkowe bez konieczności dalszej specjalistycznej obróbki.

3. Istotnymi częściami broni są: lufa, zamek, bębenek nabojowy, baskila, szkielet oraz komora zamkowa, odpowiednio do przyjętych rozwiązań technicznych danego modelu broni.

4. Komponentami amunicji są: pociski zawierające materiały wybuchowe, chemiczne środki obezwładniające lub zapalające albo inne substancje, których działanie zagraża życiu lub zdrowiu, a także materiał wybuchowy miotający.

Art. 8. 1. Zabronione jest dokonywanie ingerencji w konstrukcję broni zmieniających jej rodzaj, kaliber, typ naboju lub sposób działania, z zastrzeżeniem koncesjonowanej działalności wytwórczej i rusznikarskiej.

2. Ingerencje, o których mowa w ust. 1, uważa się za wyrób broni.

Art. 9. Pozbawianie broni cech użytkowych może być dokonane wyłącznie przez osoby wykonujące działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania broni lub usługi rusznikarskie zgodnie z ustawą z dnia 13 sierpnia 2019 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. z 2022 r. poz. 268 i 275), na zasadach określonych w tej ustawie, w zgodzie ze sztuką rusznikarską i wyłącznie w taki sposób, aby skutecznie uniemożliwić odtworzenie przerobionych części broni.

Rozdział 3 **Pozwolenia na broń**

Art. 10. 1. Ustala się następujące rodzaje pozwoleń na broń:

- 1) obywatelska karta broni – uprawnia do nabywania i posiadania broni i amunicji kategorii C;
- 2) pozwolenie podstawowe – uprawnia do nabywania i posiadania broni i amunicji kategorii B i C;
- 3) pozwolenie podstawowe rozszerzone – uprawnia do nabywania i posiadania broni i amunicji kategorii A, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 6 i 7, oraz kategorii B i C;
- 4) pozwolenie obiektowe – uprawnia do nabywania i posiadania broni i amunicji:
 - a) kategorii B i C – przez podmioty wymienione w art. 21 pkt 1,
 - b) kategorii A, o której mowa w art. 5 ust. 1 pkt 2, oraz kategorii B i C – przez podmioty wymienione w art. 21 pkt 2 i 3;
- 5) pozwolenie zawodowe – uprawnia do nabywania i posiadania każdej broni i amunicji, która jest gromadzona przez placówki muzealne działające na podstawie odrębnych przepisów, oraz nabywania i posiadania broni i amunicji kategorii A, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 2–9, oraz kategorii B i C, przez osoby fizyczne.

2. Pozwolenie na broń uprawnia także do zakupu i posiadania materiału miotającego i samodzielnego wytwarzania na własny użytek amunicji odpowiedniej do broni właściwej dla tego pozwolenia.

Art. 11. Nie wymaga się posiadania pozwolenia na broń do używania broni na terenie strzelnic, pod nadzorem prowadzącego strzelanie.

Art. 12. 1. Pozwolenia na broń nie wydaje się osobie:

- 1) która nie ma ukończonych 18 lat, z zastrzeżeniem ust. 2;
- 2) która została skazana prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo z użyciem przemocy;
- 3) która została skazana prawomocnym wyrokiem na karę pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo inne niż określone w pkt 2, z wyjątkiem przestępstw ściganych z oskarżenia prywatnego;
- 4) która została skazana prawomocnym wyrokiem na karę bezwzględnego pozbawienia wolności za nieumyślne przestępstwo:
 - a) przeciwko życiu i zdrowiu,

- b) przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji popełnione w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo gdy sprawca zbiegł z miejsca zdarzenia;
- 5) u której stwierdzono jeden z poniższych stanów chorobowych lub istotnych zaburzeń funkcjonowania psychologicznego (wg Międzynarodowej Statystycznej Klasyfikacji Chorób i Problemów Zdrowotnych ICD 10):
- a) organiczne zaburzenia psychiczne włącznie z zespołami objawowymi,
 - b) zaburzenia psychiczne i zaburzenia zachowania spowodowane używaniem substancji psychoaktywnych, z wyłączeniem używania tytoniu,
 - c) schizofrenia, zaburzenia typu schizofrenii (schizotypowe) i urojeniowe,
 - d) zaburzenia nastroju (afektywne),
 - e) upośledzenie umysłowe,
 - f) zaburzenia osobowości,
 - g) zaburzenia nawyków i popędów,
 - h) całościowe zaburzenia rozwojowe,
 - i) stany chorobowe istotnie zwiększające ryzyko napadowych zaburzeń orientacji i świadomości,
 - j) istotne zaburzenia funkcji psychomotorycznych (psychoruchowych);
- 6) nieposiadającej miejsca zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.
2. Pozwolenia zawodowego nie wydaje się osobie, która nie ma ukończonych 21 lat.

Art. 13. 1. Pozwolenie na broń wydaje w drodze decyzji administracyjnej komendant wojewódzki Policji właściwy ze względu na miejsce zamieszkania osoby lub siedzibę podmiotu ubiegającego się o wydanie pozwolenia.

2. Organem odwoławczym w sprawach, o których mowa w ust. 1, jest wojewoda właściwy ze względu na miejsce zamieszkania osoby lub siedzibę podmiotu ubiegającego się o wydanie pozwolenia.

3. Obywatelską kartę broni oraz pozwolenie podstawowe i pozwolenie podstawowe rozszerzone wydaje się na okres 5 lat, z zastrzeżeniem art. 14 ust. 1. Pozwolenie na broń obiektowe i pozwolenie zawodowe wydaje się bezterminowo.

4. Pozwolenie na broń zawiera:

- 1) imię i nazwisko albo nazwę (firmę) oraz adres zamieszkania posiadacza broni;
- 2) numer PESEL albo numer REGON posiadacza broni;
- 3) rodzaj pozwolenia na broń;
- 4) określenie kategorii broni, którą można posiadać na podstawie pozwolenia na broń;
- 5) nazwę organu wydającego pozwolenie na broń;
- 6) datę wydania pozwolenia na broń;
- 7) datę ważności pozwolenia na broń.

5. Wydanie pozwolenia na broń jest odpłatne. Opłata za wydanie pozwolenia na broń powinna odzwierciedlać faktyczne koszty wykonania dokumentu.

6. Opłata, o której mowa w ust. 5, stanowi dochód budżetu państwa.

Art. 14. 1. Pozwolenie na broń przedłuża się na okres kolejnych 5 lat liczonych od daty złożenia dokumentu, jeżeli osoba posiadająca pozwolenie przed upływem terminu ważności

tego pozwolenia dostarczy do organu właściwego w sprawach wydawania pozwoleń na broń odpowiednio:

- 1) zaświadczenie o członkostwie w stowarzyszeniu lub organizacji, o których mowa w art. 16 ust. 2 pkt 1–5 lub oświadczenie o trwaniu przesłanki, o której mowa w art. 16 ust. 3 – w przypadku obywatelskiej karty broni;
- 2) oświadczenie o posiadaniu aktualnych uprawnień do wykonywania polowania, aktualnej licencji sportowej lub potwierdzenie odbytych treningów strzeleckich na strzelnicy w liczbie co najmniej jednego rocznie – w przypadku pozwolenia podstawowego lub podstawowego rozszerzonego.

2. W przypadku niedostarczenia dokumentu, o którym mowa w ust. 1, przed upływem terminu ważności pozwolenia, pozwolenie to wygasa. W takim przypadku posiadana na podstawie wygasającego pozwolenia broń podlega zbyciu albo przekazaniu do depozytu Policji przed wygaśnięciem pozwolenia.

Art. 15. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, wzory pozwoleń na broń oraz wysokość opłaty za ich wydawanie, mając na względzie wyraźne rozróżnienie graficzno-kolorystyczne poszczególnych rodzajów pozwoleń. Pozwolenia na broń powinny mieć formę karty z tworzywa sztucznego, o rozmiarach odpowiadających rozmiarom innych dokumentów identyfikacyjnych.

Art. 16. 1. Obywatelską kartę broni wydaje się na wniosek osoby, wobec której nie zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 12, i która przedstawi na piśmie uzasadniony powód posiadania broni.

2. Za uzasadniony powód posiadania broni traktowane jest w szczególności:

- 1) członkostwo w Polskim Związku Łowieckim;
- 2) członkostwo w stowarzyszeniu o charakterze strzeleckim;
- 3) członkostwo w organizacji o charakterze proobronnym lub w bractwie kurkowym;
- 4) członkostwo w stowarzyszeniu, którego statutowym celem jest organizowanie rekonstrukcji historycznych;
- 5) członkostwo w stowarzyszeniu o charakterze kolekcjonerskim lub bronioznawczym;
- 6) pełnienie zawodowej służby wojskowej w Siłach Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej lub terytorialnej służby wojskowej;
- 7) pełnienie służby w państwowych formacjach uzbrojonych, o których mowa w art. 2 pkt 1.

3. Uzasadnionym powodem posiadania broni jest także udokumentowane nabycie praw majątkowych do broni w drodze spadku, darowizny lub wyróżnienia.

4. Do wniosku o wydanie obywatelskiej karty broni należy dołączyć:

- 1) informację o wnioskodawcy z Krajowego Rejestru Karnego;
- 2) zaświadczenie od lekarza stwierdzające brak przeciwwskazań do wydania pozwolenia na broń, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 5;
- 3) potwierdzenie odbycia przeszkolenia w zakresie zasad bezpiecznego posługiwania się bronią, zwanego dalej „przeszkoleniem”.

5. Wymogu określonego w ust. 4 nie stosuje się do żołnierzy zawodowych i funkcjonariuszy służb, o których mowa w art. 2 pkt 1.

Art. 17. 1. Badanie lekarskie ma na celu ustalenie braku albo istnienia przeciwwskazań do wydania pozwolenia na broń i odbywa się w zakresie określonym w art. 12 ust. 1 pkt 5.

2. Lekarz przeprowadzający badanie, o którym mowa w ust. 1, przed wydaniem orzeczenia może zasięgnąć opinii innych lekarzy specjalistów.

3. Orzeczenie lekarskie, o którym mowa w ust. 2, jest ostateczne. Na podstawie tego orzeczenia lekarz przeprowadzający badanie wydaje zaświadczenie o braku przeciwwskazań do wydania pozwolenia na broń albo ich istnieniu.

4. Zaświadczenie, o którym mowa w ust. 3 zdanie drugie, jest odpłatne. Wysokość opłaty nie może przekroczyć 10% minimalnego wynagrodzenia za pracę określonego w odrębnych przepisach.

5. Minister właściwy do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia, wzór zaświadczenia, o którym mowa w ust. 3 zdanie drugie, a także wysokość opłaty za jego wydanie, dbając o zachowanie finansowej dostępności zaświadczeń dla ogółu obywateli.

6. Minister właściwy do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia, specjalności lekarskie odpowiednie do stwierdzania istnienia albo braku przeciwwskazań do wydania pozwolenia na broń oraz przeprowadzania badań lekarskich w tym zakresie, kierując się rodzajami schorzeń wymienionych w art. 12 ust. 1 pkt 5.

Art. 18. 1. Przeszkolenie mogą organizować i przeprowadzać stowarzyszenia i organizacje działające w obszarze strzelectwa lub łowiectwa.

2. Przeszkolenie prowadzą osoby, które uzyskały tytuł zawodowy trenera sportu lub instruktora sportu w specjalności strzelectwo sportowe, tytuł instruktora strzelań policyjnych lub instruktora wyszkolenia strzeleckiego, tytuł lektora strzelectwa w Polskim Związku Łowieckim, lub mają co najmniej 5 lat doświadczenia w posługiwaniu się bronią strzelecką, poparte go posiadaniem pozwolenia na broń.

3. Przeszkolenie jest odpłatne. Opłata za przeszkolenie nie może być wyższa niż 5% minimalnego wynagrodzenia za pracę określonego w odrębnych przepisach. Odpłatność za przeszkolenie stanowi przychód własny organizatora.

4. Szczegółowe wymagania dotyczące przeszkolenia oraz jego zakres określa załącznik nr 1 do ustawy.

Art. 19. 1. Pozwolenie podstawowe wydaje się osobie:

1) wobec której nie zachodzą okoliczności wymienione w art. 12, oraz

2) która zdała egzamin dopuszczający albo posiada obywatelską kartę broni przez okres co najmniej 5 lat, a także

3) która przedstawi na piśmie uzasadniony powód posiadania broni; przepisy art. 16 ust. 2 i 3 stosuje się.

2. Przepisu ust. 1 pkt 3 nie stosuje się do osób zatrudnionych przez podmioty posiadające pozwolenie obiektowe, które przedstawia zaświadczenie od pracodawcy o skierowaniu ich do pracy z bronią.

3. Do wniosku o wydanie pozwolenia na broń należy dołączyć przedstawiony na piśmie uzasadniony powód posiadania broni albo zaświadczenie od pracodawcy, o którym mowa

w ust. 2, informację o wnioskodawcy z Krajowego Rejestru Karnego oraz zaświadczenie od lekarza, o którym mowa w art. 17 ust. 3 zdanie drugie.

4. Egzamin dopuszczający organizuje i przeprowadza właściwy polski związek sportowy, Polski Związek Łowiecki lub organizacja proobronna, której statut został uzgodniony z Ministrem Obrony Narodowej lub ministrem właściwym do spraw wewnętrznych. Egzaminatorami mogą być wyłącznie osoby, które uzyskały tytuł zawodowy trenera sportu lub instruktora sportu w specjalności strzelectwo sportowe, tytuł lektora strzelectwa w Polskim Związku Łowieckim, tytuł instruktora strzelań policyjnych lub instruktora wyszkolenia strzeleckiego.

5. Egzamin dopuszczający, w przypadku jego zaliczenia, kończy się wystawieniem zaświadczenia, które zawiera dane osoby zdającej, miejsce i datę egzaminu, dane podmiotu przeprowadzającego egzamin oraz dane osoby prowadzącej i musi być podpisane przez osobę upoważnioną do przeprowadzania egzaminu.

6. Procedurę przeprowadzania oraz warunki zaliczenia egzaminu dopuszczającego określa załącznik nr 2 do ustawy.

7. Z egzaminu dopuszczającego zwolnione są osoby pełniące zawodową służbę wojskową w Siłach Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej lub terytorialną służbę wojskową oraz funkcjonariusze służb, o których mowa w art. 2 pkt 1, w tym przeniesieni do rezerwy lub którzy nabyli prawa do emerytury wojskowej lub policyjnej.

8. Egzamin dopuszczający jest odpłatny. Opłata za egzamin nie może być wyższa niż 15% minimalnego wynagrodzenia za pracę określonego w odrębnych przepisach. Odpłatność za egzamin dopuszczający stanowi przychód własny organizatora egzaminu dopuszczającego.

9. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, zestaw 100 pytań egzaminacyjnych egzaminu dopuszczającego, wraz z odpowiedziami, mając na celu umożliwienie sprawdzenia znajomości zagadnień wymienionych w załączniku nr 2 do ustawy oraz uzyskanie jednolitych i obiektywnych warunków zdawania egzaminu dopuszczającego na terenie całego kraju.

Art. 20. Pozwolenie podstawowe rozszerzone wydaje się osobie, która oprócz spełnienia wymogów określonych w art. 19 przedstawi dodatkowo oświadczenie o odbywaniu treningów lub uczestnictwie we współzawodnictwie sportowym, w konkurencjach wymagających używania broni, o której mowa w art. 5 ust. 1 pkt 6 lub 7, oraz potwierdzenie co najmniej 12-miesięcznego członkostwa w stowarzyszeniu o charakterze strzeleckim.

Art. 21. Pozwolenie obiektowe wydaje się przedsiębiorcom, podmiotom i jednostkom organizacyjnym, które:

- 1) uzasadnią, że broń jest im niezbędna do prowadzenia działalności gospodarczej lub statutowej;
- 2) uzyskały koncesję na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie usług ochrony osób i mienia, jeżeli broń jest im niezbędna w zakresie i formach określonych w koncesji, lub organizują kursy kształcące w zawodzie pracownika ochrony, lub wykorzystują broń do wykonywania przez ich wewnętrzne służby ochrony zadań wynikających z planu ochrony; albo
- 3) realizują zadania proobronne w uzgodnieniu z Ministrem Obrony Narodowej.

Art. 22. Pozwolenie zawodowe wydaje się:

- 1) placówkom muzealnym;
- 2) osobie posiadającej, nieprzerwanie co najmniej 10 lat, pozwolenie podstawowe lub pozwolenie rozszerzone, która przedstawi na piśmie uzasadniony powód posiadania broni, o którym mowa w art. 16 ust. 2 pkt 5, oraz:
 - a) potwierdzenie dorobku publicystycznego, naukowego lub badawczego w zakresie konstruowania lub badania historii rozwoju broni, albo
 - b) list polecający wystawiony przez dyrektora muzeum wpisanego do Państwowego Rejestru Muzeów na wniosek kustosa zbiorów broni tego muzeum.

Art. 23. 1. Organ właściwy w sprawach wydawania pozwoleń na broń, właściwy ze względu na miejsce prowadzenia przeszkolenia lub egzaminu dopuszczającego, może dokonać kontroli ich przeprowadzania.

2. Kontrola obejmuje zgodność treści programowych kontrolowanego przeszkolenia lub egzaminu dopuszczającego z przepisami niniejszej ustawy, obiektywność i rzetelność ich przeprowadzania, oraz posiadanie odpowiednich uprawnień przez osoby prowadzące przeszkolenie lub egzaminujące.

Art. 24. Osoba posiadająca pozwolenie na broń w razie zmiany miejsca zamieszkania jest obowiązana zawiadomić o tym fakcie pisemnie, w terminie 14 dni od daty zmiany miejsca zamieszkania, organ właściwy w sprawach wydawania pozwoleń na broń według nowego miejsca zamieszkania osoby.

Art. 25. 1. Organ właściwy w sprawach wydawania pozwoleń na broń niezwłocznie po stwierdzeniu zaistnienia okoliczności, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 2–6, cofa pozwolenie na broń osobie, której dotyczą te okoliczności.

2. Prokurator, sąd albo lekarz który zdiagnozował u posiadacza pozwolenia na broń stan chorobowy, o którym mowa w art. 12 ust. 1 pkt 5, są obowiązani, każdy w zakresie swojej właściwości, niezwłocznie powiadomić organ właściwy w sprawach wydawania pozwoleń na broń o zaistnieniu okoliczności, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 2–5.

3. W przypadku stwierdzenia używania przez posiadacza pozwolenia podstawowego załadowanych i podpiętych do samopowtarzalnej broni centralnego zapłonu, przeznaczonych do niej:

- 1) magazynków wymiennych zawierających więcej niż 20 nabojów właściwych dla danej broni – w przypadku broni krótkiej, lub
- 2) magazynków wymiennych zawierających więcej niż 10 nabojów właściwych dla danej broni – w przypadku broni długiej

organ właściwy w sprawach wydawania pozwoleń na broń ze względu na miejsce zamieszkania osoby może cofnąć tej osobie pozwolenie na broń kategorii B.

4. Organ właściwy w sprawach wydawania pozwoleń na broń według adresu siedziby podmiotu, któremu wydano pozwolenie obiektowe, cofa to pozwolenie z chwilą ustania okoliczności, które były podstawą wydania pozwolenia.

Art. 26. 1. Cofnięcie pozwolenia na broń następuje w drodze decyzji administracyjnej.

2. Minister właściwy do spraw wewnętrznych, w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości oraz ministrem właściwym do spraw zdrowia, określi, w drodze rozporządzenia, tryb oraz sposób powiadamiania, o którym mowa w art. 25 ust. 2, mając na celu zapewnienie należytej kontroli posiadaczy broni, przy jednoczesnym zachowaniu poufności ich danych osobowych.

Art. 27. 1. Na wniosek posiadacza broni organ wydający pozwolenie na broń właściwy ze względu na miejsce zamieszkania osoby lub siedzibę podmiotu wydaje Europejską kartę broni palnej, zwaną dalej „EKB”.

2. EKB wydaje się na okres 5 lat; po upływie terminu ważności EKB na wniosek posiadacza może być przedłużona na kolejny 5-letni okres.

3. W przypadku cofnięcia uprawnień do posiadania broni EKB traci ważność i podlega zwrotowi do organu, który ją wydał. W przypadku sprzedaży broni wpisanej do EKB organ, który wydał EKB, wykreśla z niej broń.

4. W EKB zamieszcza się informacje o:

1) tożsamości posiadacza broni palnej, w tym:

a) nazwisko i imię, lub pełną nazwę (firmę) podmiotu,

b) numer PESEL albo numer REGON,

c) adres miejsca zamieszkania lub adres siedziby podmiotu;

2) danych identyfikacyjnych broni palnej wraz ze wskazaniem kategorii broni palnej, o której mowa w art. 5;

3) okresie ważności EKB;

4) utracie lub zbyciu broni palnej;

5) państwach członkowskich Unii Europejskiej, na których terytorium posiadanie broni palnej, określonej w EKB, jest zakazane albo możliwe na podstawie pozwolenia;

6) wymogach władz innych państw członkowskich Unii Europejskiej dotyczących zezwoleń na wwóz lub przewóz przez terytorium tych państw broni palnej wpisanej do EKB;

7) oświadczeniach, o których mowa w załączniku II lit. f dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/555 z dnia 24 marca 2021 r. w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni (Dz. Urz. UE L 115 z 6.4.2021).

5. Wpisów do EKB dokonuje organ wydający pozwolenie na broń właściwy ze względu na miejsce zamieszkania osoby lub siedzibę podmiotu.

6. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór EKB, mając na celu zachowanie zgodności z prawem Unii Europejskiej dotyczącym kontroli nabywania i posiadania broni.

Art. 28. 1. Minister właściwy do spraw wewnętrznych prowadzi Centralną Ewidencję Broni i Posiadaczy, zwaną dalej „CEBiP”, w formie elektronicznej.

2. W CEBiP rejestruje się:

1) wydanie i cofnięcie pozwolenia na broń;

2) transakcje zakupu i zbycia broni objętej obowiązkiem uzyskania pozwolenia;

3) zmianę kalibru lub naboju.

3. CEBiP zawiera:

- 1) imię i nazwisko albo nazwę (firmę) oraz adres zamieszkania posiadacza broni;
- 2) numer PESEL albo numer REGON posiadacza broni;
- 3) rodzaj pozwolenia na broń;
- 4) rodzaj, typ, markę i model broni;
- 5) numer seryjny broni;
- 6) kategorię broni;
- 7) datę produkcji broni, o ile jest znana;
- 8) kaliber broni i naboje dla niej odpowiednie;
- 9) nazwę i adres producenta broni, jeżeli została wytworzona w kraju;
- 10) nazwę i adres importera broni, jeżeli została wytworzona za granicą;
- 11) organ wydający pozwolenie na broń;
- 12) datę wydania pozwolenia na broń;
- 13) datę rejestracji broni;
- 14) numer Europejskiej karty broni palnej, do której wpisano dany egzemplarz broni, jeżeli taki wpis został dokonany;
- 15) miejsce na uwagi dodatkowe.

4. Rejestracji zdarzeń, o których mowa w ust. 2 pkt 1, dokonuje organ właściwy w sprawach wydawania pozwoleń na broń, niezwłocznie po ich wystąpieniu.

5. Rejestracji zdarzeń, o których mowa w ust. 2 pkt 2 i 3, dokonuje organ właściwy w sprawach wydawania pozwoleń na broń na podstawie odpowiednio dowodu przeniesienia własności broni lub zaświadczenia o zmianie kalibru lub naboju wystawionego przez koncesjonowany zakład rusznikarski, który dokonał zmiany.

6. Wykreślenia broni z CEBiP dokonuje organ właściwy w sprawach wydawania pozwoleń na broń, na podstawie dowodu złomowania broni lub pozbawienia jej cech użytkowych, wystawionego przez koncesjonowany zakład rusznikarski.

7. Rejestracji zdarzeń, o których mowa w ust. 2 pkt 2 i 3, może dokonywać także koncesjonowany przedsiębiorca prowadzący działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania i obrotu bronią i amunicją na podstawie ustawy z dnia 13 sierpnia 2019 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym.

8. Dostęp do CEBiP mają, poza organami właściwymi w sprawach wydawania pozwoleń na broń, sądy, prokuratura, Policja, Żandarmeria Wojskowa, Straż Graniczna, Służba Celno-Skarbowa, Służba Ochrony Państwa, Agencja Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Biuro Nadzoru Wewnętrznego oraz Centralne Biuro Antykorupcyjne. Dostęp ten jest nieodpłatny.

9. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) sposób organizacji i funkcjonowania CEBiP, w tym udostępniania informacji w nim gromadzonych;
- 2) sposób, tryb i terminy zgłaszania informacji do CEBiP przez przedsiębiorców w wykonaniu ust. 7

– mając na celu zapewnienie możliwości ustalenia posiadacza egzemplarza broni, a także sprawności przekazywania informacji w tym zakresie pomiędzy organami, a przez to ścisłą kontrolę stanu posiadania broni przez obywateli.

Rozdział 4

Zbywanie oraz użyczenie broni i amunicji

Art. 29. 1. Zbycie broni wymagającej uzyskania pozwolenia na broń może być dokonane tylko na rzecz osoby posiadającej odpowiednie pozwolenie, na podstawie przedłożonego pozwolenia. Umowa sprzedaży takiej broni jest zawierana na piśmie.

2. Zbycie amunicji podlegającej pozwoleniu na broń może być dokonane tylko na rzecz osoby posiadającej odpowiednie pozwolenie, na podstawie przedłożonego pozwolenia.

3. Zbycie broni i amunicji innych niż określone w ust 1 i 2 może być dokonane na rzecz osoby mającej ukończone 18 lat, na podstawie przedłożonego dowodu tożsamości.

4. Zbycie broni wymagającej uzyskania pozwolenia podlega zgłoszeniu przez obie strony transakcji do organu właściwego w sprawach wydawania pozwoleń na broń, w terminie 7 dni roboczych od dnia zawarcia umowy.

Art. 30. 1. Osoby fizyczne lub podmioty posiadające pozwolenie na broń mogą użyczać broni innym osobom lub podmiotom posiadającym pozwolenie na broń tej samej kategorii.

2. Osoby fizyczne lub podmioty posiadające pozwolenie na broń mogą użyczać amunicję innym osobom lub podmiotom posiadającym odpowiednie pozwolenie. Zwrot użyczonej amunicji nie jest traktowany jak obrót amunicją.

3. Użyczenie, o którym mowa w ust. 1 i 2, powinno odbywać się z zachowaniem pisemnej formy umowy użyczenia, z wyjątkiem sytuacji gdy przez cały okres użyczenia obie strony umowy znajdują się w tym samym miejscu.

Rozdział 5

Przechowywanie, przenoszenie i noszenie broni

Art. 31. 1. Broń i amunicję posiadaną na podstawie pozwolenia obiektowego przechowuje się w magazynach broni.

2. Magazyn broni powinien mieć konstrukcję niepalną oraz powinien być wydzielony w budynku ścianami murowanymi, w których wszelkie otwory są odpowiednio zabezpieczone antywłamaniowo.

3. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki, jakie muszą spełniać magazyny broni, mając na celu skuteczne zabezpieczenie przechowywanej broni i amunicji.

Art. 32. 1. Broń i amunicję posiadaną na podstawie obywatelskiej karty broni, pozwolenia podstawowego, pozwolenia podstawowego rozszerzonego i pozwolenia zawodowego, z zastrzeżeniem art. 34, przechowuje się w metalowych kasetach umocowanych trwale do podłoża lub elementu konstrukcyjnego budynku w sposób uniemożliwiający ich odłączenie bez podjęcia specjalistycznych czynności, sejfach lub w specjalistycznych szafach do przechowywania broni.

2. Wyjątkowo dopuszcza się przechowywanie broni i amunicji w inny sposób niż określone w ust. 1, pod warunkiem odpowiedniego zabezpieczenia jej przed dostępem osób

postronnych, w szczególności zamkniętej w przestrzeni bagażowej pojazdu zabezpieczonego przed otwarciem go przez osoby trzecie, wyłącznie w nagłej potrzebie i w sytuacji krótkotrwałego jej przechowywania.

Art. 33. Broń, o której mowa w art. 5 ust. 4, oraz amunicję do niej, przechowuje się w sposób uniemożliwiający dostęp osobom postronnym.

Art. 34. 1. W placówkach muzealnych broń i amunicję przechowuje się w magazynie muzealnym albo na ekspozycji w zamkniętych gablotach.

2. Szczegółowe sposoby zabezpieczenia broni i amunicji, o której mowa w ust. 1, określają przepisy o muzeach.

Art. 35. 1. Obywatelska karta broni, pozwolenie podstawowe, pozwolenie podstawowe rozszerzone i pozwolenie zawodowe wydane na podstawie art. 22 pkt 2, upoważniają do przenoszenia broni.

2. Do przenoszenia broni posiadanej na podstawie pozwolenia:

1) obiektowego,

2) zawodowego wydanego na podstawie art. 22 pkt 1, poza terenem placówki muzealnej

– uprawnione są osoby posiadające pozwolenie podstawowe, pozwolenie podstawowe rozszerzone lub pozwolenie zawodowe wydane na podstawie art. 22 pkt 2 oraz pisemne upoważnienie właściciela broni lub kierownika podmiotu.

3. Broń przenosi się umieszczoną w odpowiednim futerale lub opakowaniu, zapewniającym dyskrecję przenoszenia.

4. Amunicję przenosi się w sposób zapewniający bezpieczeństwo i uniemożliwiający jej przypadkowe odpalenie w normalnych warunkach.

5. Przewożenie broni i amunicji środkami transportu publicznego, z zastrzeżeniem ust. 6, jest dopuszczalne pod warunkiem, że broń i amunicja zostaną zabezpieczone w sposób uniemożliwiający powstanie zagrożenia życia, zdrowia lub mienia.

6. Przewożenie broni i amunicji w kabinach pasażerskich statków powietrznych przez osoby inne niż specjalnie do tego upoważnione na podstawie odrębnych przepisów, jest zakazane.

7. Zakazuje się przenoszenia broni przez osoby znajdujące się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego.

Art. 36. 1. Broń krótką kategorii B może nosić osoba posiadająca ją na podstawie pozwolenia.

2. W przypadku broni będącej własnością podmiotów, o których mowa w art. 21 pkt 2, osoba nosząca broń jest obowiązana posiadać pozwolenie podstawowe lub pozwolenie podstawowe rozszerzone oraz pisemne upoważnienie wydane przez właściciela broni lub kierownika podmiotu.

3. Broń musi być noszona w ukryciu, z wyjątkiem sytuacji, o której mowa w art. 46 ust. 2, w sposób zapewniający bezpieczeństwo innych osób i mienia.

4. Broń alarmowa i sygnałowa może być noszona przez jej posiadacza pod warunkiem zapewnienia bezpieczeństwa innych osób i mienia; broń musi być noszona w ukryciu, z wyjątkiem sytuacji, o której mowa w art. 45 ust. 2.

5. Broń używana do wykonywania polowania może być noszona na terenie obwodu łowieckiego przez osobę posiadającą uprawnienia do wykonywania polowania, określone w ustawie z dnia 13 października 1995 r. – Prawo łowieckie (Dz. U. z 2020 r. poz. 1683 i 2320 oraz z 2021 r. poz. 1718 i 2112).

6. Zakazuje się noszenia broni przez osoby znajdujące się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, oraz w innych przypadkach niż wymienione w ust. 1–5.

Art. 37. 1. Zakaz noszenia lub przenoszenia broni lub amunicji może wynikać wyłącznie z ustawy, z zastrzeżeniem art. 38.

2. Właściciel lub zarządca terenu, w którym obowiązuje zakaz noszenia lub przenoszenia broni lub amunicji jest obowiązany zapewnić możliwość nieodpłatnego zdeponowania broni i amunicji, za pokwitowaniem. Do przechowywania zdeponowanej broni stosuje się odpowiednio art. 31–33.

3. Depozyt prowadzi osoba mająca pozwolenie podstawowe, funkcjonariusz służb, o których mowa w art. 2 ust. 1, lub osoba mająca przydzieloną broń służbową na podstawie odrębnych przepisów.

Art. 38. 1. Jeżeli interes bezpieczeństwa państwa lub porządek publiczny tego wymagają, minister właściwy do spraw wewnętrznych może wprowadzić, w drodze rozporządzenia, na określonych obszarach, zakaz przenoszenia wszelkiego rodzaju broni lub niektórych jej rodzajów na czas określony, nie dłuższy niż 30 dni.

2. Zakaz, o którym mowa w ust. 1, może dotyczyć wszystkich osób posiadających broń zgodnie z przepisami ustawy, albo może być wydany z wyłączeniem podmiotów dysponujących bronią na podstawie pozwolenia obiektowego.

Art. 39. 1. Policja, a w stosunku do żołnierzy zawodowych Żandarmeria Wojskowa, dokonuje sprawdzenia warunków przechowywania broni i amunicji.

2. W przypadku stwierdzenia rażących nieprawidłowości w zakresie przechowywania, noszenia, przenoszenia i posługiwania się bronią i amunicją organ, który wydał pozwolenie na broń, może cofnąć pozwolenie na broń. Cofnięcie pozwolenia na broń następuje w drodze decyzji administracyjnej.

3. Osoba, której cofnięto pozwolenie na broń może się ponownie ubiegać o wydanie pozwolenia na broń nie wcześniej niż po upływie 3 lat od dnia, w którym decyzja o cofnięciu pozwolenia na broń stała się ostateczna.

Art. 40. Posiadacz broni, o której mowa w art. 5 ust. 1–3, w przypadku jej utraty jest obowiązany niezwłocznie, nie później niż w ciągu 24 godzin od chwili stwierdzenia utraty broni, zawiadomić o tym Policję lub Żandarmerię Wojskową.

Art. 41. 1. Przesyłanie broni oraz amunicji za pośrednictwem podmiotów zajmujących się przewożeniem i doręczaniem przesyłek jest zakazane.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się:

1) w przypadku wydania dla broni i amunicji zgody przewozowej lub uprzedniej zgody przewozowej;

2) do broni, o której mowa w art. 5 ust. 4.

3. Jednostki przewożące przesyłki pocztowe, w razie stwierdzenia przypadku naruszenia zakazu, o którym mowa w ust. 1, zatrzymują przesyłkę, zawiadamiając o tym najbliższy organ Policji, który jest obowiązany do jej niezwłocznego protokolarnego przyjęcia do depozytu.

Art. 42. 1. Broń i amunicję złożoną do depozytu Policji lub organu celnego przechowuje się z uwzględnieniem art. 31–33.

2. Broń i amunicję w depozycie Policji lub organu celnego przechowuje się po przyjęciu ich na podstawie protokołu zdawczo-odbiorczego.

3. Po upływie terminu przechowywania broni i amunicji w depozycie Policji lub organu celnego, w zależności od okoliczności, broń zwraca się deponentowi lub w przypadkach określonych w odrębnych przepisach innemu uprawnionemu podmiotowi.

4. Złożenie broni i amunicji do depozytu podlega opłacie. Wysokość opłaty jest uzależniona od czasu przechowywania broni w depozycie i wynosi 1 zł za każdy dzień przechowywania w depozycie, przy czym za pierwsze 12 miesięcy przechowywania opłaty się nie pobiera.

5. W przypadku utraty lub zniszczenia broni lub amunicji przechowywanej w depozycie organu Policji lub organu celnego właścicielowi tej broni lub amunicji przysługuje odszkodowanie, którego wysokość powinna odzwierciedlać wartość utraconych lub zniszczonych przedmiotów.

6. Minister właściwy do spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki przechowywania broni i amunicji w depozycie Policji lub organu celnego, tryb i warunki ich wydawania z depozytu, tryb, terminy i sposób wnoszenia opłat za depozyt oraz wzór protokołu zdawczo-odbiorczego, o którym mowa w ust. 2, mając na uwadze zapewnienie właściwego przechowywania broni i amunicji i ich zwrotu w stanie nieporoszonym.

Rozdział 6

Warunki używania broni

Art. 43. Broń, która jest zdolna do rażenia celów na odległość, może być używana wyłącznie na strzelnicach, z wyjątkiem użycia broni w samoobronie oraz przypadków, o których mowa w art. 44–46.

Art. 44. Osoby posiadające uprawnienia do wykonywania polowania na podstawie przepisów ustawy z dnia 13 października 1995 r. – Prawo łowieckie mogą używać do polowania broni i amunicji odpowiedniej do wykonywania danego rodzaju polowania, na zasadach określonych w ustawie – Prawo Łowieckie i przepisach wykonawczych do niej.

Art. 45. 1. Broń alarmowa i sygnałowa może być używana wyłącznie zgodnie z jej przeznaczeniem, pod warunkiem zachowania zasad bezpieczeństwa przy obsłudze.

2. Broń alarmowa i sygnałowa lub zabytkowa może być używana podczas przedsięwzięć o charakterze artystycznym oraz rekonstrukcji wydarzeń historycznych, pod warunkiem

zachowania zasad bezpieczeństwa przy jej obsłudze i zapewnienia bezpieczeństwa osób postronnych.

Art. 46. 1. Pracownicy ochrony podczas wykonywania czynności zawodowych noszą broń posiadaną na podstawie pozwolenia obiektowego, pod warunkiem posiadania pozwolenia podstawowego lub pozwolenia podstawowego rozszerzonego; pracownik umundurowany nie musi nosić broni w ukryciu.

2. Umundurowani pracownicy ochrony podczas wykonywania czynności związanych z konwojowaniem transportów środków pieniężnych oraz podczas pełnienia funkcji zabezpieczania obiektów należących do Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej używają broni, o której mowa w art. 5 ust. 1 pkt 2, posiadanej na podstawie pozwolenia obiektowego pod warunkiem posiadania pozwolenia podstawowego lub pozwolenia podstawowego rozszerzonego; broń nie musi być noszona w ukryciu.

Rozdział 7

Strzelnice

Art. 47. 1. Strzelnice mogą być usytuowane na otwartej przestrzeni lub w obiektach zamkniętych.

2. Strzelnice powinny być zbudowane i zorganizowane w sposób wykluczający możliwość wydostania się poza ich obręb pocisku wystrzelonego z broni w sposób zgodny z regulaminem strzelnicy; warunek ten nie dotyczy strzelnic, których regulamin przewiduje wyłącznie strzelania śrutowe.

3. Szczegółowe zasady zachowania bezpieczeństwa na strzelnicy określa jej regulamin.

4. Strzelnica może rozpocząć działalność po zatwierdzeniu regulaminu strzelnicy.

5. Zatwierdzenie regulaminu strzelnicy następuje w drodze decyzji administracyjnej wydawanej przez właściwego wójta, burmistrza lub prezydenta miasta.

6. Wzorcowy regulamin strzelnicy określa załącznik nr 3 do ustawy.

Art. 48. 1. Regulamin bezpiecznego funkcjonowania strzelnic powinien uwzględniać:

- 1) warunki korzystania ze strzelnicy;
- 2) sposób obchodzenia się z bronią;
- 3) sposób zachowania się osób przebywających na strzelnicy.

2. Właściciel lub zarządca strzelnicy, na podstawie wzorcowego regulaminu strzelnicy, jest obowiązany opracować szczegółowy regulamin strzelnicy, w którym w szczególności może określić dodatkowe warunki bezpieczeństwa dla osób przebywających na strzelnicy.

3. Właściciel lub zarządca strzelnicy zakazujący noszenia broni w stanie załadowanym na terenie strzelnicy wyznacza miejsce bezpiecznego rozładowania i załadowania broni.

4. Szczegółowy regulamin strzelnicy wywiesza się na strzelnicy w widocznym miejscu, możliwie blisko wejścia na teren strzelnicy. Każda osoba korzystająca ze strzelnicy poświadcza znajomość regulaminu i zobowiązuje się do jego przestrzegania.

Art. 49. 1. Prowadzący strzelanie odpowiada za bezpieczeństwo użytkowników strzelnicy oraz osób im towarzyszących.

2. Za szkody powstałe podczas strzelania wykonywanego zgodnie z regulaminem strzelnicy odpowiada właściciel lub zarządca strzelnicy.

Rozdział 8

Przewóz broni przez granice przez obywateli polskich i państw członkowskich Unii Europejskiej

Art. 50. 1. Przywóz broni lub amunicji wymagającej posiadania pozwolenia na broń z zagranicy przez obywateli polskich na własne potrzeby wymaga uprzedniego wydania zaświadczenia przez właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej, z zastrzeżeniem art. 53.

2. Osoby, o których mowa w ust. 1, przekraczając granicę, są obowiązane do pisemnego zgłoszenia właściwemu organowi celnemu przywozu broni lub amunicji. Organ ten niezwłocznie przekazuje informacje zawarte w zgłoszeniu organowi wydającemu pozwolenie na broń właściwemu ze względu na miejsce zamieszkania osoby.

3. Jeżeli osoby, o których mowa w ust. 1, nie posiadają pozwolenia na broń, są obowiązane niezwłocznie złożyć przywożoną broń lub amunicję do depozytu organu celnego, o którym mowa w ust. 2, a także, w terminie 14 dni od dnia przywozu broni na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, wystąpić do organu wydającego pozwolenie na broń właściwego ze względu na miejsce zamieszkania osoby z wnioskiem o wydanie pozwolenia na broń.

4. Koszty związane z deponowaniem broni lub amunicji w przypadku, o którym mowa w ust. 3, ponosi osoba składająca broń lub amunicję do depozytu. W przypadku nieuzyskania pozwolenia na broń osoba składająca broń lub amunicję do depozytu ma obowiązek zbyć ją na rzecz osoby lub podmiotu posiadających odpowiednie pozwolenie, albo przekazać je do złomowania.

5. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych, określi, w drodze rozporządzenia, tryb przekazywania informacji oraz wzór zgłoszenia, o których mowa w ust. 2, mając na celu zapewnienie skutecznej kontroli przepływu broni i amunicji przez granice.

Art. 51. Wywóz broni lub amunicji za granicę przez obywateli polskich wymaga zgody organu właściwego w sprawach wydawania pozwoleń na broń.

Art. 52. W stosunku do obywateli polskich wywożących broń lub amunicję przez granice do państw członkowskich Unii Europejskiej nie stosuje się przepisu art. 51, jeżeli broń, której przewóz dotyczy, jest wpisana do EKB.

Art. 53. 1. Osobom deklarującym zamiar zakupu broni palnej lub amunicji w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej organ właściwy w sprawach wydawania pozwoleń na broń poświadcza, na ich wniosek, uprzednią zgodę przewozową, w terminie nie dłuższym niż 5 dni od dnia jej wpływu do właściwego organu.

2. Uprzednia zgoda przewozowa stanowi dokument urzędowy wystawiany przez nabywcę broni palnej lub amunicji w państwie docelowym transakcji na każdorazowe przemieszczenie broni palnej lub amunicji, poświadczony przez właściwe władze tego państwa, zaświadczaający o wiarygodności nabywcy oraz o objęciu kontrolą tej transakcji.

3. Uprzednia zgoda przewozowa powinna zawierać w szczególności:

- 1) wskazanie państwa początkowego i docelowego transakcji;
- 2) nazwę (firmę) lub imię i nazwisko zbywcy i nabywcy broni palnej lub amunicji;
- 3) siedzibę i adres lub adres miejsca zamieszkania zbywcy i nabywcy broni palnej lub amunicji;
- 4) adres, na który broń palna ma być dostarczona;
- 5) dane techniczne pozwalające na jednoznaczną identyfikację broni palnej lub amunicji;
- 6) liczbę sztuk broni palnej lub amunicji;
- 7) sposób przewozu broni palnej lub amunicji;
- 8) datę rozpoczęcia i przewidywaną datę zakończenia przewozu broni palnej lub amunicji.

4. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór uprzedniej zgody przewozowej, z uwzględnieniem danych, o których mowa w ust. 3, mając na celu uzyskanie zgodności z przepisami Unii Europejskiej.

Art. 54. 1. Przewóz broni i amunicji przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej może nastąpić na podstawie zaświadczenia wydanego przez właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Minister właściwy do spraw zagranicznych określi, w drodze rozporządzenia, tryb wydawania zaświadczenia, o którym mowa w ust. 1, w celu zapewnienia zgodności z przepisami krajowymi.

Art. 55. 1. Osoby mające miejsce zamieszkania w państwach członkowskich Unii Europejskiej mogą na podstawie EKB przywozić na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz wywozić z tego terytorium broń oraz amunicję, jeżeli celem podróży jest udział w polowaniu, rekonstrukcji historycznej albo w zawodach sportowych, potwierdzony zaproszeniem, zgłoszeniem udziału, lub w inny podobny sposób.

2. Przewóz broni i amunicji, o którym mowa w ust. 1, jest możliwy pod warunkiem, że:

- 1) broń przewożona w celach łowieckich albo rekonstrukcji historycznej należy do kategorii C;
- 2) broń przewożona w celach sportowych należy do kategorii C lub B; dopuszcza się także przewóz w tych celach broni należącej do kategorii A, o której mowa w art. 5 ust. 1 pkt 6 i 7.

Art. 56. 1. Cudzoziemcy będący obywatelami innych niż Rzeczpospolita Polska państw członkowskich Unii Europejskiej mogą nabywać i wywozić z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej broń palną lub amunicję na podstawie zgody przewozowej, poświadczonej przez organ właściwy w sprawach wydawania pozwoleń na broń według miejsca nabycia broni palnej lub amunicji.

2. Zgoda przewozowa powinna zawierać co najmniej:

- 1) wskazanie państwa początkowego i docelowego transakcji;
- 2) nazwę (firmę) lub imię i nazwisko zbywcy i nabywcy broni palnej lub amunicji;
- 3) siedzibę i adres lub adres miejsca zamieszkania zbywcy i nabywcy broni palnej lub amunicji;
- 4) adres, na który broń palna lub amunicja ma być dostarczona;
- 5) dane techniczne pozwalające na jednoznaczną identyfikację broni palnej lub amunicji;
- 6) liczbę sztuk broni palnej lub amunicji;
- 7) sposób przewozu broni palnej lub amunicji;
- 8) datę rozpoczęcia i przewidywaną datę zakończenia przewozu broni palnej lub amunicji;
- 9) wskazanie uprzedniej zgody przewozowej wydanej przez właściwe władze państwa docelowego transakcji.

3. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór zgody przewozowej, uwzględniający w szczególności elementy umożliwiające jednoznaczną identyfikację broni palnej lub amunicji i stron transakcji oraz miejsca przeznaczone na dokonywanie wpisów poświadczających legalność transakcji.

Rozdział 9

Posiadanie i przewóz broni przez cudzoziemców

Art. 57. 1. Członkowie misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych oraz osoby zrównane z nimi na podstawie porozumień międzynarodowych mogą posiadać broń i amunicję na podstawie porozumień międzynarodowych lub na zasadzie wzajemności.

2. Cudzoziemcom, o których mowa w ust. 1, organ właściwy w sprawach wydawania pozwoleń na broń wydaje pozwolenie na broń na okres pełnienia przez te osoby funkcji w misjach dyplomatycznych i urzędach konsularnych w Rzeczypospolitej Polskiej (terminowe pozwolenie na broń).

3. Minister właściwy do spraw wewnętrznych, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw zagranicznych, określi, w drodze rozporządzenia, tryb wydawania terminowych pozwoleń na broń cudzoziemcom, o których mowa w ust. 1, z uwzględnieniem wymogu przedstawienia dokumentu o charakterze pozwolenia na broń, wydanego cudzoziemcowi przez właściwy organ państwa, którego jest obywatelem, mając na celu zgodność procedury z porozumieniami międzynarodowymi obowiązującymi Rzeczpospolitą Polską.

Art. 58. Cudzoziemcy inni niż wymienieni w art. 57 mogą posiadać broń i amunicję, jeżeli są one niezbędne do wykonywania czynności związanych z ochroną poczty dyplomatycznej, misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych państw obcych, przedstawicielstw organizacji międzynarodowych, członków oficjalnych delegacji zagranicznych, a także do innych celów wynikających z zawartych porozumień międzynarodowych lub z zasady wzajemności, z uwzględnieniem przepisu art. 57 ust. 2 i przepisów wydanych na podstawie art. 57 ust. 3.

Art. 59. 1. Przywóz broni i amunicji z zagranicy oraz jej wywóz za granicę przez cudzoziemców, o których mowa w art. 57 i art. 58, wymaga uprzedniego wydania

zaświadczenia o wyrażeniu zgody przez właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej. Zaświadczenie zastępuje pozwolenie na broń na okres do 30 dni od daty przywozu broni i amunicji.

2. Jeżeli upłynął termin ważności zgody, o którym mowa w ust. 1, broń i amunicja podlegają niezwłocznemu złożeniu do depozytu organu Policji właściwego ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca.

3. W szczególnie uzasadnionych przypadkach organ właściwy w sprawach wydawania pozwoleń na broń może wydać cudzoziemcowi zaświadczenie zastępujące pozwolenie na broń oraz uprawniające do wywozu broni i amunicji, określając termin ważności tego zaświadczenia nie dłuższy niż 30 dni.

4. Zaświadczenia, o których mowa w ust. 1 i 3, wydaje się po uzyskaniu pozytywnej opinii Komendanta Służby Ochrony Państwa.

5. Jeżeli cudzoziemcy, o których mowa w art. 57 i art. 58, nie spełniają warunków określonych w ust. 1–4, broń i amunicja podlegają zatrzymaniu przez właściwy organ Straży Granicznej lub organ celny i protokolarnemu przekazaniu organowi Policji właściwemu ze względu na miejsce przekraczania granicy przez tych cudzoziemców.

Art. 60. 1. Cudzoziemcy przybywający na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu wzięcia udziału w polowaniu mogą przywozić i wywozić broń oraz amunicję do niej, jeżeli broń i amunicja jest odpowiednia do wykonywania polowania według przepisów ustawy z dnia 13 października 1995 r. – Prawo łowieckie.

2. Cudzoziemcy przybywający na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu wzięcia udziału w imprezach sportowych, których regulamin wymaga użycia broni, lub w przygotowaniach do takich imprez mogą przywozić i wywozić broń oraz amunicję do niej, jeżeli broń i amunicja odpowiada kryteriom określonym w zaproszeniu na daną imprezę sportową.

3. Przywóz oraz wywóz broni i amunicji przez cudzoziemców, o których mowa w ust. 1 i 2, odbywa się na podstawie zaświadczenia wydanego przez właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej, które zastępuje pozwolenie na broń na okres do 30 dni od dnia przywozu broni i amunicji.

4. Zaświadczenie, o którym mowa w ust. 3, uprawnia cudzoziemców do nabycia amunicji do broni określonej w tym zaświadczeniu.

5. Jeżeli upłynął termin ważności zaświadczenia, o którym mowa w ust. 3, broń i amunicja podlegają niezwłocznemu złożeniu do depozytu organu Policji właściwego ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca.

6. W szczególnie uzasadnionych przypadkach organ wydający pozwolenie na broń właściwy ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca może wydać cudzoziemcowi zaświadczenie zastępujące pozwolenie na broń oraz uprawniające do wywozu broni i amunicji, określając termin ważności tego zaświadczenia nie dłuższy niż 30 dni. Przepis ust. 4 stosuje się odpowiednio.

7. Jeżeli cudzoziemcy, o których mowa w ust. 1 i 2, nie spełniają warunków określonych w ust. 3–6, broń i amunicja podlegają zatrzymaniu przez właściwy organ Straży Granicznej lub organ celny i protokolarnemu przekazaniu organowi Policji właściwemu ze względu na miejsce przekraczania granicy przez tych cudzoziemców.

8. Cudzoziemiec może zbyć przywiezioną broń zgodnie z zasadami określonymi w art. 29.
9. Cudzoziemców posiadających broń i amunicję obowiązują zasady przenoszenia, przechowywania i używania broni, o których mowa w rozdziale 5 i 6.
10. Przepisy ust. 1–9 stosuje się odpowiednio do obywateli polskich mających miejsce stałego pobytu za granicą.

Art. 61. 1. Cudzoziemcy inni niż wymienieni w art. 57, posiadający upoważnienie władz swojego państwa do nabycia danego rodzaju oraz liczby egzemplarzy broni, poświadczone przez właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej, mogą nabywać broń na podstawie zaświadczenia wydanego przez organ właściwy w sprawach wydawania pozwoleń na broń.

2. Na wniosek cudzoziemca posiadającego dokumenty, o których mowa w ust. 1, organ wydający pozwolenie na broń właściwy ze względu na miejsce pobytu cudzoziemca wydaje zaświadczenie uprawniające do nabycia określonego rodzaju oraz liczby egzemplarzy broni.

3. Do wniosku, o którym mowa w ust. 2, należy dołączyć następujące informacje:

- 1) imię, nazwisko, obywatelstwo i adres zamieszkania wnioskodawcy oraz rodzaj i numer jego dokumentu tożsamości;
- 2) nazwę i adres firmy lub imię, nazwisko i adres zamieszkania osoby zbywającej lub przekazującej broń;
- 3) kategorię, rodzaj, typ, markę, kaliber i numery seryjne broni;
- 4) liczbę sztuk broni palnej przeznaczonej do wysyłki lub transportu;
- 5) adres, na który broń ma być wysłana lub transportowana;
- 6) środek transferu i miejsce nadania przesyłki;
- 7) datę wysyłki i przewidywaną datę przybycia przesyłki.

4. Niezwłocznie po nabyciu broni, nie później niż w terminie 5 dni, cudzoziemiec jest obowiązany odesłać broń na adres, o którym mowa w ust. 3 pkt 5.

5. Niezwłocznie po wydaniu zaświadczenia, o którym mowa w ust. 1, organ właściwy w sprawach wydawania pozwoleń na broń, informuje właściwy organ celny o przesyłce z bronią. Właściwy organ celny niezwłocznie zawiadamia organ właściwy w sprawach wydawania pozwoleń na broń o fakcie wywozu broni nabytej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez cudzoziemca.

6. Organ właściwy w sprawach wydawania pozwoleń na broń niezwłocznie zawiadamia właściwe władze państwa, które wydało cudzoziemcowi upoważnienie, o którym mowa w ust. 1, o nabyciu broni przez cudzoziemca i jej wywozie.

7. Minister właściwy do spraw wewnętrznych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, tryb przekazywania informacji, o których mowa w ust. 5 i 6, mając na celu zapewnienie skutecznej kontroli przepływu broni i amunicji przez granice.

Rozdział 10

Przepisy karne

Art. 62. 1. Kto:

- 1) przechowuje broń lub amunicję z naruszeniem zasad określonych w art. 31–33;

- 2) przenosi broń lub amunicję z naruszeniem zasad określonych w art. 35;
- 3) nosi broń z naruszeniem zasad określonych w art. 36;
- 4) w sposób zawiniony utraci broń;
- 5) przesyła broń lub amunicję z naruszeniem zasad określonych w art. 41;
- 6) używa broni niezgodnie z zasadami określonymi w rozdziale 6;
- 7) przewozi broń przez granice z naruszeniem przepisów rozdziału 8 i art. 60;
- 8) nie dochowuje terminów, o których mowa w art. 24 i 40

podlega karze grzywny.

2. W sprawach o wykroczenia, o których mowa w ust. 1, można ponadto orzec cofnięcie pozwolenia na broń na okres od roku do lat trzech. W przypadku ponownego ubiegania się o pozwolenie na broń wymagane jest powtórzenie procedury uzyskiwania pozwolenia, o której mowa odpowiednio w art. 16–20.

Art. 63. W sprawach o przestępstwo, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 2 i pkt 4 lit. a, sąd albo prokurator może, po wszczęciu postępowania, zdecydować o czasowym zawieszeniu pozwolenia na broń, określając czas trwania zawieszenia. W takim wypadku właściciel broni lub amunicji jest obowiązany zdać je do depozytu albo zbyć, zależnie od decyzji sądu albo prokuratora. Koszty depozytu stanowią koszty postępowania przygotowawczego. Sąd albo prokurator może zarządzić przymusowe odebranie broni lub amunicji.

Rozdział 11

Zmiany w przepisach obowiązujących

Art. 64. W ustawie z dnia 13 października 1995 r. – Prawo łowieckie (Dz. U. z 2020 r. poz. 1683 i 2320 oraz z 2021 r. poz. 1718 i 2112) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 39 w ust. 2 pkt 10 otrzymuje następujące brzmienie:

„10) noszenia broni krótkiej, myśliwskiej broni długiej gładkolufowej, pałki służbowej i kajdanek zakładanych na rękę;”;

2) w art. 41 w ust. 2 pkt 2 i w ust. 3 wyrazy „broni palnej bojowej, broni myśliwskiej śrutowej” zastępuje się wyrazami „broni krótkiej, myśliwskiej broni długiej gładkolufowej”;

3) w art. 42 w ust. 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) pozwolenie na broń wydane na podstawie ustawy z dnia ... 2022 r. o broni i amunicji (Dz. U. poz. ...) lub inny dokument uprawniający do jej posiadania, jeżeli wykonuje polowanie za pomocą broni odpowiedniej do celów łowieckich;”.

Art. 65. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. o strażach gminnych (Dz. U. z 2021 r. poz. 1763) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 15 otrzymuje brzmienie:

„Art. 15. 1. Straży, do wykonywania zadań określonych w art. 11 ust. 1 pkt 5 i 9, może być wydane pozwolenie obiektowe, na zasadach określonych w art. 10 ust. 1 pkt 4 oraz art. 21 ustawy z dnia ... 2022 r. o broni i amunicji (Dz. U. poz. ...).

2. Straże, po uzyskaniu pozwolenia obiektowego, mogą nabywać broń i amunicję od podmiotów uprawnionych do obrotu bronią.”;

2) w art. 16 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W zakresie zasad przenoszenia i noszenia broni przez strażnika stosuje się odpowiednio art. 35 ust. 2–7 i art. 46 ustawy z dnia ... 2022 r. o broni i amunicji.”.

Art. 66. W ustawie z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2022 r. poz. 180 i 209) w art. 66:

1) ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Na wniosek wojewódzkiego inspektora może zostać wydane pozwolenie obiektowe, na zasadach określonych w art. 10 ust. 1 pkt 4 oraz art. 21 ustawy z dnia ... 2022 r. o broni i amunicji (Dz. U. poz. ...).

3. Do inspektorów w zakresie przenoszenia i noszenia broni i amunicji stosuje się odpowiednio art. 35 ust. 2–7 oraz art. 46 ustawy z dnia ... o broni i amunicji.”;

2) ust. 4 uchyla się.

Art. 67. W ustawie z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2021 r. poz. 1098 i 1718 oraz z 2022 r. poz. 84) w art. 110:

1) ust. 1–5 otrzymują brzmienie:

„1. Funkcjonariusz Straży Parku może być wyposażony w broń centralnego zapłonu krótką lub długą, a pracownik Służby Parku w broń długą centralnego zapłonu.

2. Na wniosek dyrektora parku narodowego może zostać wydane pozwolenie obiektowe, na zasadach określonych w art. 10 ust. 1 pkt 4 oraz art. 21 ustawy z dnia ... 2022 r. o broni i amunicji (Dz. U. poz. ...).

3. Do funkcjonariuszy Straży Parku w zakresie przenoszenia i noszenia broni i amunicji stosuje się odpowiednio art. 35 ust. 2–7 oraz art. 46 ustawy z dnia ... 2022 r. o broni i amunicji.

4. Dyrektor parku narodowego może przydzielić funkcjonariuszowi Straży Parku broń wraz z amunicją.

5. Decyzję o wyposażeniu funkcjonariusza Straży Parku w broń krótką lub długą na czas pełnienia służby podejmuje każdorazowo Komendant Straży Parku.”;

2) ust. 6 uchyla się;

3) w ust. 8 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje następujące brzmienie:

„Funkcjonariusz Straży Parku ma prawo użyć broni w następujących przypadkach:”;

4) w ust. 12 występujące dwukrotnie wyrazy „broni bojowej oraz broni myśliwskiej” zastępuje się wyrazem „broni”;

5) w ust. 13 skreśla się wyraz „myśliwską”.

Art. 68. W ustawie z dnia 20 marca 2009 r. o bezpieczeństwie imprez masowych (Dz. U. z 2019 r. poz. 2171 oraz z 2022 r. poz. 2490) w art. 59 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Kto wnosi lub posiada na imprezie masowej broń w rozumieniu ustawy z dnia ... 2022 r. o broni i amunicji (Dz. U. poz. ...), z wyłączeniem imprez masowych o charakterze strzeleckim, lub wyroby pirotechniczne, materiały pożarowo niebezpieczne, inne niebezpieczne przedmioty lub materiały wybuchowe, podlega grzywnie nie mniejszej niż 180 stawek dziennych, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.”.

Art. 69. W ustawie z dnia 13 sierpnia 2019 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. z 2022 r. poz. 268 i 275) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 3 w ust. 1:

a) w pkt 1 lit e skreśla się wyrazy „łuski amunicji artyleryjskiej,”;

b) dodaje się pkt 4a w brzmieniu:

„4a) odrębne istotne części – oznaczają istotne części broni palnej przeznaczone do wprowadzenia do obrotu oddzielnie od broni palnej;”

2) w art. 4 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) broni zabytkowej, to jest wytworzonej nie później niż w 1900 roku broni palnej rozdzielnego ładowania lub jednostrzałowej, oraz replik takiej broni;”

3) w art. 14 w ust. 1 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Osobie badanej przysługuje odwołanie od orzeczenia lekarskiego lub orzeczenia psychologicznego.”;

4) w art. 24 ust. 3 uchyla się pkt 2;

5) w art. 44 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„Odrębne istotne części oznakowuje się w sposób wskazany w ust. 2–2d, a w przypadku gdy rozmiar istotnej części nie pozwala na umieszczenie na niej pełnego oznakowania, oznakowuje się ją co najmniej numerem seryjnym lub kodem alfanumerycznym albo cyfrowym.”;

6) w art. 56:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wprowadza się wyłącznie broń, w tym strzelecką broń palną i odrębne istotne części, oznakowaną zgodnie z art. 44.”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Importowaną broń palną, w tym strzelecką broń palną i odrębne istotne części, na których nie umieszczono niepowtarzalnego, czytelnego i trwałego oznakowania odpowiadającego oznakowaniu, o którym mowa w art. 44, oznakowuje się lub uzupełnia oznakowanie przed ich wprowadzeniem do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, niezwłocznie po przywozie do Unii Europejskiej.”;

7) w art. 61:

a) w ust. 3:

- wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„3. Broń, w tym strzelecką broń palną i odrębne istotne części, sprzedaje się;”;

- pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) posiadaczom pozwolenia na broń – zgodnie z zakresem pozwolenia;”;

b) w ust. 4 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) posiadaczom pozwolenia na broń; w przypadku podmiotów, o których mowa w art. 16 i 17 do odbioru amunicji może zostać upoważniona wyłącznie osoba zatrudniona w danym podmiocie, posiadającą pozwolenie na broń;”;

c) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Proch bezdymny i spłonki sprzedaje się posiadaczom pozwolenia na broń podstawowego, podstawowego rozszerzonego lub zawodowego.”;

- d) po ust. 9 dodaje się ust. 9a w brzmieniu:
„9a. Kamizelki kuloodporne i hełmy wojskowe można sprzedawać także osobom fizycznym, które ukończyły 18 lat, po okazaniu dowodu tożsamości.”;
- 8) w art. 63 w ust. 1 pkt 3 otrzymuje brzmienie:
„3) strzeleckiej broni palnej lub istotnych części osobom fizycznym, przedsiębiorcom albo innym podmiotom wymienionym w art. 61 ust. 3 pkt 1–4 i 6 w przypadku określonym w art. 119 ust. 1 – właściwego komendanta wojewódzkiego Policji, który wydał pozwolenie na broń”;
- 9) w art. 68 w ust. 2 pkt 4 otrzymują brzmienie:
„4) osobom posiadającym pozwolenie na dany rodzaj broni – broni wraz z amunicją do prób i testów konsumenckich.”;
- 10) w art. 102 w ust. 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie:
„2) CEBiP, o którym mowa w ustawie z dnia ... 2022 r. o broni i amunicji (Dz. U. poz. ...);”;
- 11) art. 105 otrzymuje brzmienie:
„Art. 105. Przedsiębiorca, o którym mowa w art. 104, uzyskuje przez SRB dostęp do CEBiP, rejestru świadectw pozbawienia strzeleckiej broni palnej cech użytkowych oraz rejestru koncesji udzielonych na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania lub obrotu strzelecką bronią palną.”;
- 12) w art. 107 w ust. 1 w pkt 4 skreśla się wyrazy „oraz zaświadczeń uprawniających do nabycia broni”;
- 13) w art. 108 skreśla się wyrazy „oraz zaświadczeń uprawniających do nabycia broni”;
- 14) w art. 109:
a) w ust. 6 we wprowadzeniu do wyliczania skreśla się wyrazy „oraz zaświadczeń uprawniających do nabycia broni”;
b) w ust. 7 pkt 3 otrzymuje brzmienie:
„3) dane z CEBiP, w tym informację o rodzaju wydanego pozwolenia albo dane z innego dokumentu uprawniającego do nabycia broni;”;
c) w ust. 9 skreśla się wyrazy „oraz zaświadczeń uprawniających do nabycia broni”;
- 15) w art. 111 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
„1. Do CEBiP organy właściwe do wydawania pozwoleń na broń wprowadzają:
1) datę wydania pozwolenia na broń;
2) dane posiadacza pozwolenia: imię i nazwisko, adres miejsca stałego pobytu, numer PESEL, a jeśli nie został nadany – nazwę, serię i numer dokumentu potwierdzającego tożsamość oraz oznaczenie organu, który wydał dokument, i datę wydania tego dokumentu albo nazwę i adres siedziby podmiotu niebędącego osobą fizyczną;
3) rodzaj pozwolenia na broń.
- 16) w art. 115 ust. 2 otrzymuje brzmienie:
„2. Dane w rejestrze koncesji udzielonych w zakresie wytwarzania lub obrotu strzelecką bronią palną przechowuje się przez okres 30 lat od dnia wygaśnięcia lub cofnięcia koncesji, a dane w CEBiP – przez okres 30 lat od dnia cofnięcia pozwolenia. Po upływie tego okresu organ koncesyjny usuwa dane z SRB.”;
- 17) w art. 121 w pkt 1 lit. b otrzymuje brzmienie:
„b) odczytu informacji z CEBiP,”;

18) załącznik do ustawy otrzymuje następujące brzmienie:

„Załącznik

KATEGORIE I PODKATEGORIE STRZELECKIEJ BRONI PALNEJ I AMUNICJI DO STRZELECKIEJ BRONI PALNEJ

Do celów niniejszego załącznika określenie:

- 1) „krótka strzelecka broń palna” oznacza strzelecką broń palną z lufą, której długość nie przekracza 30 centymetrów lub której całkowita długość nie przekracza 60 centymetrów;
- 2) „długa strzelecka broń palna” oznacza każdą strzelecką broń palną inną niż krótka strzelecka broń palna;
- 3) „samoczynna strzelecka broń palna” oznacza strzelecką broń palną, która przeładowuje się automatycznie po każdorazowym wystrzeleniu naboju i która może wystrzelić więcej niż jeden nabój przy jednym uruchomieniu urządzenia spustowego;
- 4) „samopowtarzalna strzelecka broń palna” oznacza strzelecką broń palną, która przeładowuje się automatycznie po każdorazowym wystrzeleniu naboju i która może wystrzelić tylko jeden nabój przy jednym naciśnięciu spustu;
- 5) „powtarzalna strzelecka broń palna” oznacza strzelecką broń palną, która po wystrzeleniu naboju może zostać ponownie przeładowana ręcznie z magazynka lub bębna naboju;
- 6) „jednostrzałowa strzelecka broń palna” oznacza strzelecką broń palną bez magazynka, która musi być każdorazowo ręcznie załadowana przed strzałem przez ręczne wprowadzenie naboju do komory naboju lub pocisku do lufy;
- 7) „amunicja z pociskami penetrującymi” oznacza amunicję do użytku wojskowego z pociskami płaszczykowymi o zwiększonej penetracji, zawierającymi rdzeń penetrujący wykonany z materiału o twardości większej niż 50 HRC wg skali twardości Rockwella;
- 8) „amunicja z pociskami wybuchającymi” oznacza amunicję do użytku wojskowego z pociskami zawierającymi ładunek eksplodujący przy uderzeniu;
- 9) „amunicja z pociskami zapalającymi” oznacza amunicję do użytku wojskowego z pociskami zawierającymi mieszaninę chemiczną, która ulega zapaleniu przy kontakcie z powietrzem lub przy uderzeniu;
- 10) „amunicja z pociskami rozprężnymi” oznacza amunicję do broni krótkiej z pociskami skonstruowanymi specjalnie dla osiągnięcia znaczącego powiększenia średnicy pocisku po trafieniu, tzw. „grzybkującymi” (ang. *expanding*);
- 11) broń bocznego zapłonu oznacza strzelecką broń palną, do której stosuje się naboje systemu Floberta z masą inicjującą zawalcowaną w przetłoczeniu dennej części łuski, oraz naboje systemu Lefaucheux z zapłonem sztyftowym;
- 12) broń centralnego zapłonu oznacza strzelecką broń palną inną niż broń bocznego zapłonu.

Kategoria A

1. Wojskowe pociski wybuchowe oraz wyrzutnie do takich pocisków.

2. Samoczynna strzelecka broń palna.
3. Strzelecka broń palna ukryta pod postacią innego przedmiotu.
4. Amunicja z pociskami penetrującymi, wybuchowymi lub zapalającymi oraz pociski dla takiej amunicji.
5. Amunicja do pistoletów i rewolwerów z pociskami rozprężnymi oraz pociski dla takiej amunicji, z wyjątkiem amunicji stosowanej do celów myśliwskich lub sportowych, dla osób uprawnionych do korzystania z niej.
6. Samoczynna strzelecka broń palna, która została przerobiona na samopowtarzalną strzelecką broń palną.
7. Każdy z poniższych rodzajów samopowtarzalnej strzeleckiej broni palnej centralnego zapłonu:
 - 1) krótka strzelecka broń palna, pozwalająca na wystrzeliwanie ponad 21 nabojów bez przeładowania, jeżeli mechanizm ładujący o pojemności przekraczającej 20 nabojów stanowi część tej broni lub jeżeli odłączalny mechanizm ładujący o pojemności przekraczającej 20 nabojów jest do niej wprowadzony;
 - 2) długa strzelecka broń palna, pozwalająca na wystrzeliwanie ponad 11 nabojów bez przeładowania, jeżeli mechanizm ładujący o pojemności przekraczającej 10 nabojów stanowi część tej broni lub jeżeli odłączalny mechanizm ładujący o pojemności przekraczającej 10 nabojów jest do niej wprowadzony.
8. Samopowtarzalna długa strzelecka broń palna (strzelecka broń palna, która jest pierwotnie przeznaczona do strzelania z ramienia), którą można zmniejszyć do długości mniejszej niż 60 cm bez utraty funkcjonalności dzięki zastosowaniu kolby składanej lub teleskopowej lub kolby, którą można usunąć bez użycia narzędzi.
9. Każda strzelecka broń palna sklasyfikowana w niniejszej kategorii, która została przerobiona na broń do strzelania ślepymi nabojami, wystrzeliwania substancji drażniących, innych substancji aktywnych lub nabojów pirotechnicznych albo na broń salutacyjną lub akustyczną.

Kategoria B

1. Krótka strzelecka broń palna powtarzalna.
2. Krótka strzelecka broń palna jednostrzałowa centralnego zapłonu.
3. Krótka strzelecka broń palna jednostrzałowa bocznego zapłonu, której całkowita długość nie przekracza 28 cm.
4. Samopowtarzalna długa strzelecka broń palna, której mechanizm ładujący i komora mogą łącznie pomieścić więcej niż 3 naboje w przypadku strzeleckiej broni palnej bocznego zapłonu, a ponad 3, lecz mniej niż 12 nabojów w przypadku strzeleckiej broni palnej centralnego zapłonu.
5. Samopowtarzalna krótka strzelecka broń palna inna niż broń kategorii A wymieniona w pkt 7 ppkt 1.
6. Samopowtarzalna długa strzelecka broń palna kategorii A wymieniona w pkt 7 ppkt 2, której mechanizm ładujący i komora nie mogą razem pomieścić więcej niż 3 naboje, w przypadku gdy mechanizm ładujący jest odłączalny lub w przypadku

gdy nie jest pewne, czy broni tej nie można przerobić za pomocą zwykłych narzędzi na broń, której mechanizm ładujący i komora mogą pomieścić łącznie więcej niż 3 naboje.

7. Powtarzalna i samopowtarzalna strzelecka długa broń palna z lufą o gładkim przewodzie, w której długość lufy nie przekracza 60 cm.
8. Każda strzelecka broń palna sklasyfikowana w niniejszej kategorii po przerobieniu jej na broń do strzelania ślepymi nabojami, wystrzeliwania substancji drażniących, innych substancji aktywnych lub nabojów pirotechnicznych albo na broń salutacyjną lub akustyczną.
9. Samopowtarzalna strzelecka broń palna do użytku cywilnego, która jest podobna do broni z mechanizmami automatycznymi (samoczynnej) inna niż broń kategorii A wymieniona w pkt 6, 7 lub 8.

Kategoria C

1. Powtarzalna długa strzelecka broń palna inna niż broń kategorii B wymieniona w pkt 7.
2. Długa strzelecka broń palna jednostrzałowa z lufą bruzdowaną.
3. Samopowtarzalna długa strzelecka broń palna inna niż kategorii A lub B.
4. Jednostrzałowa krótka strzelecka broń palna bocznego zapłonu, której całkowita długość przekracza 28 cm.
5. Każda strzelecka broń palna sklasyfikowana w niniejszej kategorii po przerobieniu jej na broń do strzelania ślepymi nabojami, wystrzeliwania substancji drażniących, innych substancji aktywnych lub nabojów pirotechnicznych albo na broń salutacyjną lub akustyczną.
6. Strzelecka broń palna kategorii A, B i C, która została pozbawiona cech użytkowych zgodnie z ustawą.
7. Jednostrzałowa długa strzelecka broń palna z lufą o gładkim przewodzie, wprowadzana do obrotu od dnia 14 września 2018 r.”.

Rozdział 12

Przepisy dostosowujące, przejściowe i końcowe

Art. 70. 1. Rejestr, o którym mowa w art. 27 ust. 2 ustawy uchylanej w art. 82, staje się CEBiP, o którym mowa w art. 28.

2. W terminie 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy Komendant Główny Policji i Komendant Główny Żandarmerii Wojskowej uzupełnią dane zawarte w rejestrach, o których mowa w art. 27 ust. 2 i 2a ustawy uchylanej w art. 82, do stanu ich zgodności z zakresem danych objętych CEBiP.

3. Komendant Główny Policji i Komendant Główny Żandarmerii Wojskowej prześlą uzupełnione dane objęte rejestrami, o których mowa w ust. 2, ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych nie później niż w terminie 18 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 71. 1. Osoby, które weszły w posiadanie broni lub amunicji w związku ze swoim udziałem w walce o suwerenność i niepodległość Polski, jeżeli w wyniku tego udziału nabyły uprawnienia kombatanckie w rozumieniu ustawy z dnia 24 stycznia 1991 r. o kombatanach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego (Dz. U. z 2021 r. poz. 1858) uzyskują prawo do posiadania tej broni i pozwolenie podstawowe. W stosunku do tych osób nie stosuje się wymogu zdania egzaminu dopuszczającego.

2. Warunkiem uzyskania prawa, o którym jest mowa w ust. 1, jest, aby wobec osoby wymienionej w ust. 1 nie zachodziły okoliczności, o których mowa w art. 12, oraz złożenie wniosku o wydanie pozwolenia na broń. Przepisy art. 16 ust. 4 pkt 1 i 2 stosuje się.

3. W razie śmierci osoby, o której mowa w ust. 1, przepisy ust. 1 i 2 stosuje się także do osób jej najbliższych w rozumieniu art. 115 § 11 Kodeksu karnego.

4. Przepisów ust. 1–3 nie stosuje się do osób, które dopuściły się któregośkolwiek z czynów określonych w art. 21 ust. 2 ustawy z dnia 24 stycznia 1991 r. o kombatanach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego, z zastrzeżeniem ust. 3 tej ustawy.

Art. 72. 1. Wydane do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy karty rejestracyjne broni pneumatycznej i broni pozbawionej cech użytkowych z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stają się obywatelskimi kartami broni w rozumieniu niniejszej ustawy.

2. Organ właściwy w sprawach wydawania pozwoleń na broń na wniosek osób posiadających w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy kartę rejestracyjną na broń pneumatyczną, złożony nie później niż w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, dokona nieodpłatnie wymiany karty rejestracyjnej tej broni na obywatelską kartę broni.

Art. 73. 1. Wydane do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy pozwolenia na broń do celów ochrony osobistej, ochrony osób i mienia, sportowych, łowieckich, kolekcjonerskich, pamiątkowych i szkoleniowych, z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stają się pozwoleniami podstawowymi w rozumieniu niniejszej ustawy.

2. W przypadku, gdy na wydane do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy pozwolenia na broń do celów sportowych, łowieckich, kolekcjonerskich, pamiątkowych lub szkoleniowych została zarejestrowana broń, o której mowa w art. 5 ust. 1 pkt 6 lub 7, z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stają się one pozwoleniami podstawowymi rozszerzonymi w rozumieniu niniejszej ustawy.

3. Organ właściwy w sprawach wydawania pozwoleń na broń na wniosek osób posiadających pozwolenie na broń, o którym mowa w ust. 1 albo ust. 2, złożony nie później niż w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, dokona nieodpłatnie ich wymiany odpowiednio na pozwolenia podstawowe albo pozwolenia podstawowe rozszerzone.

Art. 74. 1. Wydane do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy świadectwa broni z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stają się pozwoleniami obiektowymi w rozumieniu niniejszej ustawy.

2. Organ właściwy w sprawach wydawania pozwoleń na broń na wniosek podmiotów posiadających w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy świadectwo broni, złożony nie

później niż w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, dokona nieodpłatnie ich wymiany na pozwolenie obiektowe.

Art. 75. Wydane do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy legitymacje osoby dopuszczonej do posiadania broni z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy podlegają nieodpłatnie wymianie na pozwolenia podstawowe na wniosek osób posiadających w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy legitymacje osoby dopuszczonej do posiadania broni, złożony nie później niż w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 76. Do czasu wydania decyzji, o których mowa w art. 72–75, zachowują ważność uprawnienia do posiadania broni wydane na podstawie dotychczasowych przepisów.

Art. 77. W przypadku niezłożenia przez osobę uprawnioną wniosku, o którym mowa w art. 72–75, wydane według dotychczasowych przepisów pozwolenia na broń, świadectwa broni, karty rejestracyjne oraz legitymacje osoby dopuszczonej do posiadania broni tracą moc z upływem terminu do złożenia tego wniosku.

Art. 78. 1. Wnioski o wydanie pozwolenia na broń lub świadectwa broni, złożone lecz nie zakończone prawomocną decyzją do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy podlegają rozpatrzeniu na podstawie niniejszej ustawy.

2. Złożone wraz z wnioskiem, o którym mowa w ust. 1, orzeczenie lekarskie i orzeczenie psychologiczne zachowują ważność i podlegają uwzględnieniu w postępowaniu toczącym się na podstawie niniejszej ustawy.

3. Złożony z wynikiem pozytywnym egzamin wymagany przepisami ustawy uchylanej w art. 82 uznaje się za równoważny egzaminowi dopuszczającemu, w zakresie postępowań określonych w ust. 1.

4. Odwołania złożone do Komendanta Głównego Policji przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, w zakresie spraw, o których mowa w ust. 1, podlegają przekazaniu do właściwego wojewody, w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 79. Placówki muzealne posiadające zbiory broni lub amunicji w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, są obowiązane w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy wystąpić o pozwolenie muzealne.

Art. 80. Ilekroć w przepisach odrębnych jest mowa o ustawie z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji, rozumie się przez to ustawę z dnia ... 2022 r. o broni i amunicji (Dz. U. poz. ...) i jej odpowiednie przepisy.

Art. 81. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 10a ust. 8, art. 24, art. 37 ust. 5, art. 37a ust. 4, art. 39 ust. 3 i art. 43 ust. 8 ustawy uchylanej w art. 82 zachowują moc do czasu wydania przepisów wykonawczych na podstawie odpowiednio art. 27 ust. 6, art. 42 ust. 6, art. 50 ust. 5, art. 53 ust. 4, art. 57 ust. 3 i art. 56 ust. 3 niniejszej ustawy, jednak nie dłużej niż przez 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 82. Traci moc ustawa z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (Dz. U. z 2020 r. poz. 955 oraz z 2022 r. poz. 275).

Art. 83. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.

Załącznik nr 1

Przeszkolenie w zakresie zasad bezpiecznego posługiwania się bronią

1. Przeszkolenie odbywa się w formie wykładu, który może być wzbogacony o ćwiczenia praktyczne. Czas trwania przeszkolenia wynosi nie mniej niż 6 godzin, w tym przerwy. Godzinne bloki wykładów powinny być przedzielone piętnastominutowymi przerwami.

2. Zakres tematyczny przeszkolenia obejmuje:

- 1) polskie i unijne prawo dotyczące posiadania broni i amunicji – kategorie broni, rodzaje pozwoleń na broń i tryb ich uzyskiwania, EKB, obrona konieczna, stan wyższej konieczności;
- 2) zasady bezpiecznego przechowywania i przemieszczania broni – przechowywanie broni i amunicji w miejscu zamieszkania, przemieszczanie środkami komunikacji publicznej, miejsca wyłączone z wnoszenia broni;
- 3) zasady bezpiecznego zachowania się na strzelnicy – regulamin strzelnicy, komendy i polecenia na strzelnicy, strefy bezpieczeństwa, osie, tory i stanowiska strzeleckie, ochrona wzroku i słuchu;
- 4) podstawowe informacje z bronioznawstwa – rodzaje i sposób działania broni, tor pocisku, podrzut i odrzut, dobór amunicji;
- 5) podstawowe informacje na temat strzelania – postawy strzeleckie, celowanie, ładowanie i rozładowywanie, trzymanie i praca na spuście;
- 6) pierwsza pomoc przedmedyczna – postępowanie z osobą nieprzytomną, resuscytacja krążeniowo-oddechowa, tamowanie krwotoków, oparzenia.

Egzamin dopuszczający

1. Osoba przystępująca do egzaminu dopuszczającego do posiadania pozwolenia na broń musi wykazać się znajomością:

- 1) przepisów dotyczących broni i amunicji (ustawy o broni i amunicji oraz rozporządzeń wykonawczych do niej);
- 2) przepisów prawa dotyczących obrony koniecznej i stanu wyższej konieczności;
- 3) zasad bezpieczeństwa przy obsłudze broni palnej;
- 4) podstawowej wiedzy na temat strzelania (zasady bezpieczeństwa przy strzelaniu, prawidłowe trzymanie broni, zasady celowania, ściąganie spustu);
- 5) zasad bezpiecznego zachowania się na strzelnicy.

2. Opracowany przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych zestaw 100 pytań i odpowiedzi uwzględnia, że każde zagadnienie wymienione w pkt 1 jest opisane przy pomocy 20 pytań; pytania zebrane są w grupach odpowiadających odpowiednim zagadnieniom.

3. Egzamin dopuszczający składa się z dwóch części:

- 1) teoretycznej, w formie testu wyboru; egzamin składa się z 10 pytań, zdający losuje z puli 100 pytań po 2 z każdej grupy tematycznej; do zaliczenia egzaminu należy udzielić minimum 9 poprawnych odpowiedzi;
- 2) praktycznej, w formie strzelania kontrolnego na strzelnicy; zdający oddaje 3 strzały próbne i 5 strzałów ocenianych, do celu papierowego w formie jasnego prostokąta o wymiarach 210 mm × 297 mm (format A4) – z broni długiej boczego zapłonu na odległość 25 m lub z broni krótkiej boczego zapłonu na odległość 15 m; do zaliczenia egzaminu należy uzyskać minimum 4 trafienia.

REGULAMIN STRZELNICY

[wzór]

Rozdział 1

Warunki korzystania ze strzelnicy

§ 1. Użyte w regulaminie strzelnicy określenia oznaczają:

- 1) bezpieczne kierunki ostrzału – kierunki, wyłącznie w które można strzelać;
- 2) stanowisko strzeleckie – wskazane przez prowadzącego strzelanie miejsce lub obszar wewnątrz osi strzeleckiej, z którego można wyłącznie prowadzić ostrzeliwanie celów;
- 3) linia bezpieczeństwa – linia wyznaczona osobno dla każdej osi strzeleckiej ustalająca jej koniec, spoza której nie można strzelać na tej osi strzeleckiej;
- 4) strefa bezpieczeństwa – oznaczone miejsce przeznaczone do treningu bezstrzałowego, czyszczenia broni lub innych czynności obsługowych, wykonywanych bez amunicji;
- 5) punkt sanitarny – miejsce umieszczenia apteczki.

§ 2. Na strzelnicy, w miejscu widocznym, umieszcza się:

- 1) regulamin strzelnicy;
- 2) plan strzelnicy z oznaczeniem:
 - a) bezpiecznych kierunków ostrzału,
 - b) linii bezpieczeństwa wszystkich osi strzeleckich,
 - c) stref bezpieczeństwa,
 - d) punktu sanitarnego,
 - e) dróg ewakuacji;
- 3) wykaz sygnałów i komunikatów alarmowych;
- 4) informację o sposobie połączenia się z najbliższym punktem pomocy medycznej.

§ 3. Na strzelnicy zabrania się:

- 1) osobom towarzyszącym osób korzystających ze strzelnicy wchodzenia za linię bezpieczeństwa bez zgody prowadzącego strzelanie,
- 2) używania broni osób korzystających ze strzelnicy bez zgody jej użytkownika,
- 3) spożywania alkoholu lub używania środków odurzających oraz przebywania na terenie strzelnicy osób będących pod ich wpływem,
- 4) wnoszenia jakiejkolwiek amunicji (włącznie z amunicją treningową i ślepą) do stref bezpieczeństwa.

§ 4. Prowadzący strzelanie:

- 1) wyznacza osobom korzystającym ze strzelnicy stanowiska strzeleckie, a osobom towarzyszącym miejsce bezpiecznego pobytu;
- 2) prowadzi książkę rejestru pobytu na strzelnicy, w której zamieszcza się następujące dane:
 - a) imię i nazwisko korzystającego ze strzelnicy,

- b) numer pozwolenia na broń oraz nazwę organu, który je wydał albo adres korzystającego ze strzelnicy, jeśli nie posiada on pozwolenia na broń,
- c) datę i godzinę wejścia na strzelnicę,
- d) oświadczenie korzystającego ze strzelnicy o zapoznaniu się z regulaminem strzelnicy oraz przepisami bezpieczeństwa, potwierdzone własnoręcznym podpisem.

§ 5. Za spowodowanie wypadku odpowiada korzystający ze strzelnicy, na zasadach określonych w odrębnych przepisach.

Rozdział 2

Sposób obchodzenia się z bronią

§ 6. 1. Broń na strzelnicy przenosi się lub nosi zabezpieczoną przed dostępem osób trzecich, schowaną np. w kaburze, pokrowcach lub kasetach przeznaczonych do przenoszenia broni.

2. Wyjmowanie broni odbywa się wyłącznie:

- 1) na stanowisku strzeleckim;
- 2) w strefie bezpieczeństwa.

3. Wszelkich czynności związanych z obsługą broni dokonuje się wyłącznie z lufą skierowaną w kierunku bezpiecznym.

§ 7. Po zakończeniu strzelania korzystający ze strzelnicy przed jej opuszczeniem zgłasza ten fakt prowadzącemu strzelanie.

§ 8. Zabrania się strzelania oraz celowania do ludzi i zwierząt.

Rozdział 3

Sposób zachowania się osób przebywających na strzelnicy

§ 9. Korzystający ze strzelnicy jest obowiązany przestrzegać poleceń wydawanych przez prowadzącego strzelanie.

§ 10. Zabrania się wchodzenia przed stanowisko strzeleckie bez zgody prowadzącego strzelanie.

§ 11. Po komendzie STOP, wydanej przez prowadzącego strzelanie lub inną osobę, strzelający bezzwłocznie przerywają strzelanie.

§ 12. Na teren strzelnicy zwierzęta mogą być wprowadzone tylko w wyjątkowych przypadkach oraz obowiązkowo powinny być trzymane na uwięzi i pod ścisłym nadzorem opiekuna.

§ 13. Osobę naruszającą regulamin strzelnicy usuwa się ze strzelnicy.

ZAŁOŻENIA PROJEKTÓW AKTÓW WYKONAWCZYCH

Art. 15:

Pozwolenie na broń powinno mieć formę graficzną zbliżoną do obecnie obowiązujących praw jazdy – na awersie mają znaleźć się dane osobowe posiadacza i jego zdjęcie, na rewersie wyszczególnione rodzaje broni jakie można posiadać na podstawie danego pozwolenia, zgodnie z art. 10 projektu ustawy.

Pozwolenie z prawem noszenia broni powinno mieć pole do wyraźnego oznaczenia terminu ważności, który może być naniesiony np. poprzez odciski datownika w tworzywie sztucznym. Wzór pozwolenia może przewidywać umieszczenie w sumie do trzech kolejnych dat przedłużenia ważności pozwolenia – wydaje się zasadnym odświeżenie zdjęcia posiadacza po tym okresie.

Proponuje się zastosowanie następującego kodu kolorystycznego rozróżniającego pozwolenia (może być to pas w danym kolorze, wybarwienie tła, itp.):

obywatelska karta broni – barwa zielona,
pozwolenie podstawowe – barwa żółta,
pozwolenie rozszerzone – barwa pomarańczowa,
pozwolenie obiektowe – barwa niebieska,
pozwolenie muzealne – barwa brązowa.

Opłatę za wydanie pozwolenia proponuje się oszacować po wykonaniu projektu graficznego oraz ustaleniu standardów wykonawczych i rodzajów zabezpieczeń dokumentu przed podrobieniem.

Art. 17 ust. 5 i 6:

Co do generalnej zasady wzory dokumentów, o których mowa w rozporządzeniu, nie będą znacząco odbiegały pod względem formy od wzorów dokumentów obowiązujących obecnie, określonych w rozporządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 17 grudnia 2015 r. w sprawie badań lekarskich i psychologicznych osób występujących o wydanie pozwolenia na broń lub zgłaszających do rejestru broń pneumatyczną oraz posiadających pozwolenie na broń lub zarejestrowaną broń pneumatyczną (Dz. U. z 2015 r. poz. 2210) – zmieni się jedynie zakres wymaganych czynności lekarskich, koniecznych do określenia stanu zdrowia osoby ubiegającej się o pozwolenie na broń.

Oплата za wydanie zaświadczenia nie powinna odbiegać od kwot opłaty przewidzianych za wydawanie podobnych co do zakresu merytorycznego badania zaświadczeń, obowiązujących w innych sprawach.

Art. 19 ust. 9:

Egzamin w części teoretycznej powinien mieć formę testu jednokrotnego wyboru, stąd do każdego pytania powinny być przygotowane trzy odpowiedzi, z których jedna jest prawidłowa, a pozostałe dwie nieprawidłowe. Powinno się unikać zarówno odpowiedzi niejednoznacznych, jak też zbyt łatwych (oczywistych). Zakres tematyczny pytań oraz ich liczbę dokładnie określa załącznik nr 1 do projektu ustawy.

Art. 26 ust. 2:

Docelowy sposób powiadamiania przez prokuratorów i sądy, oraz przez lekarzy, o okolicznościach istotnych dla cofnięcia pozwolenia na broń, jest uzależniony od wielkości środków finansowych, którymi minister właściwy do spraw wewnętrznych będzie mógł dysponować przy tworzeniu systemu CEBiP. Optymalnym rozwiązaniem byłoby zapewnienie przekazywania odnośnych informacji on-line, odpowiednio z chwilą uprawomocnienia się właściwego orzeczenia lub zdiagnozowania stanu chorobowego. W razie jednak niedostatecznego finansowania tego celu należy przewidzieć papierowy system powiadamiania. W każdym jednak wypadku należy zapewnić odpowiedni automatyzm i walor niezwłoczności przekazania przedmiotowej informacji, co przy wyborze opcji drugiej powinno oznaczać obowiązek ich przekazywania w terminie najpóźniej 3 dni roboczych.

Art. 27 ust. 6:

Wzór EKB wynika wprost z prawa Unii Europejskiej i został określony w rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 12 września 2011 r. w sprawie wzoru Europejskiej karty broni palnej (Dz. U. nr 206 poz. 1222) – rozporządzenie to powinno zostać ponownie ogłoszone w brzmieniu merytorycznie niezmiennym, jak to zresztą miało już raz miejsce (było ono poprzedzone rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 19 kwietnia 2004 r. w sprawie wzoru Europejskiej karty broni palnej (Dz. U. poz. 841 oraz z 2005 r., poz. 56), które utraciło moc z dniem wejścia w życie ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. o zmianie ustawy o broni i amunicji oraz ustawy o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. poz. 195 i poz. 263)).

Art. 28 ust. 9:

Sposób funkcjonowania systemu CEBiP powinien być co do zasady zbliżony do obecnie stosowanego przez Policję systemu BRONŃ, tylko pozbawiony jego błędów. Przede wszystkim należy zadbać o weryfikację prawidłowości wprowadzanych danych identyfikacyjnych broni, takich jak np. kaliber, uniemożliwiającą wprowadzenie danych oczywiście błędnych. System powinien identyfikować broń co do której są wprowadzane zmiany w bazie broni obecnej na rynku – zarejestrowanej wcześniej lub właśnie wprowadzanej przez importera lub wytwórcę. Powinno się zapewnić ściśle powiązanie z systemem CEBiP zasad wprowadzania nowej broni na rynek przez importerów lub producentów, w tym przez osoby sprowadzające broń w drodze indywidualnego importu – każda taka broń musi być uprzednio wpisana do bazy danych, zanim zostanie wprowadzona do obrotu rynkowego.

3. Rozporządzenie powinno gwarantować rzetelność migracji danych z systemów obecnie używanych przez Policję oraz Żandarmerię Wojskową do systemu CEBiP, z weryfikacją ich prawidłowości – połączoną z korektą ewentualnych oczywistych błędów oraz określeniem trybu dokonywania lustracji stanu rzeczywistego w przypadku konieczności uzupełnienia danych wymaganych w systemie CEBiP, które nie zostały ujęte w zbiorach danych systemów BRONŃ i HEFAJSTOS.

Art. 31 ust. 3:

Warunki, jakie muszą spełniać magazyny broni w znaczącej większości są prawidłowo opisane od strony merytorycznej w obowiązującym rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 26 sierpnia 2014 r. w sprawie przechowywania, noszenia oraz ewidencjonowania broni i amunicji (Dz. U. z 2014 r., poz. 1224). Jedynym wymagającym zmiany warunkiem jest nielogiczny wymóg przechowywania broni i amunicji, w magazynie broni, dodatkowo zamkniętej w stalowych szafach, w dodatku określonych przy pomocy Polskiej Normy PN-EN 14450 odnoszącej się do urządzeń (i pomieszczeń) do przechowywania wartości (pieniężnych, ale także np. archiwów oraz zawartości kancelarii tajnych). Opisane w rozporządzeniu dość restrykcyjne warunki, jakie muszą spełniać magazyny broni, wydają się być całkowicie wystarczające, przez co możliwe powinno być przechowywanie broni i amunicji bezpośrednio w magazynie, np. na specjalistycznych stojakach, regałach, itp.

Art. 42 ust. 6:

W zakresie merytorycznym rozporządzenie to powinno powielać obecne regulacje dotyczące depozytów policyjnych i celnych – jest to rozporządzenie o charakterze ściśle technicznym.

Art. 50 ust. 5:

Jako punkt wyjścia do wydania rozporządzenia może posłużyć obowiązujące rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 6 marca 2000 r. w sprawie wzoru zgłoszenia przywozu z zagranicy przez obywateli polskich broni i amunicji na własne potrzeby oraz trybu przekazywania organom Policji informacji o przywozie broni i amunicji przez organy celne (Dz. U. poz. 222) – przy czym we wspomnianym rozporządzeniu powinno się dokonać niezbędnych zmian aktualizujących procedury przekazywania informacji, zgodnie z obecnym stanem rozwoju technik teleinformatycznych.

Art. 53 ust. 4:

Wzór uprzedniej zgody przewozowej wynika wprost z prawa Unii Europejskiej i został określony w rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 sierpnia 2011 r. w sprawie określenia wzoru uprzedniej zgody przewozowej (Dz. U. nr 206 poz. 1220) – nowe rozporządzenie powinno powtórzyć obowiązujące regulacje w brzmieniu merytorycznie niezmiennym.

Art. 54 ust. 2:

W zakresie merytorycznym rozporządzenie to powinno powielać obecne regulacje dotyczące wzorów zaświadczeń – jest to rozporządzenie o charakterze ściśle technicznym.

Art. 56 ust. 3:

Wzór zgody przewozowej wynika wprost z prawa Unii Europejskiej i został określony w rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 sierpnia 2011 r. w sprawie określenia wzoru zgody przewozowej (Dz. U. nr 206 poz. 1221) – nowe rozporządzenie powinno powtórzyć obowiązujące regulacje.

Art. 57 ust. 3:

Jako podstawa do wydania rozporządzenia może posłużyć obowiązujące rozporządzenie Ministrów Spraw Wewnętrznych i Administracji oraz Spraw Zagranicznych z dnia 17 marca 2000 r. w sprawie trybu i warunków wydawania pozwoleń na broń członkom misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych oraz osobom zrównanym z nimi na podstawie porozumień międzynarodowych (Dz. U. poz. 236) – po dokonaniu niezbędnych modyfikacji związanych z dostosowaniem terminologii oraz wzorów pozwoleń na broń do ogólnych wymogów określonych w projekcie ustawy o broni i amunicji. Jako wzór dla terminowego pozwolenia na broń, o którym mowa w art. 39 projektu ustawy, powinno być potraktowane pozwolenie podstawowe.

Art. 61 ust. 7:

Jako podstawa do wydania rozporządzenia może posłużyć obowiązujące rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 6 października 2011 r. w sprawie trybu przekazywania przez Komendanta Głównego Policji właściwym władzom innych państw informacji związanych z nabyciem broni lub amunicji i ich przywozem na terytorium tych państw oraz z przewozem broni lub amunicji przez ich terytorium (Dz. U. poz. 1451) – po dokonaniu niezbędnych modyfikacji związanych z dostosowaniem do ogólnych wymogów określonych w projekcie ustawy o broni i amunicji.

UZASADNIENIE

Proponowana nowa ustawa o broni i amunicji ma zastąpić obecnie obowiązującą ustawę z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (Dz. U. z 2020 r. poz. 955 oraz z 2022 r. poz. 275). Zmiana ta jest podyktowana chęcią odblokowania dostępu do broni palnej dla praworządnych obywateli, pełnoletnich i zdrowych psychicznie, poprzez przede wszystkim ostateczną likwidację uznaniowości policyjnej, co ma się dokonać także poprzez włączenie wojewodów jako cywilnych organów administracji państwowej w proces wydawania pozwoleń na broń. Projekt porządkuje, upraszcza i ujednoznacza procedury przyznawania pozwoleń na broń. Odchodzi od nielogicznego podziału pozwoleń pod kątem deklarowanego celu posiadania broni, wprowadzając w to miejsce – zgodną z regulacjami obowiązującymi w Unii Europejskiej – gradację pozwoleń w zależności od rodzajów dostępnej na nie broni. Projekt przewiduje także zasadnicze ułatwienia w dostępie do broni prywatnej dla żołnierzy Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, w tym tych pełniących terytorialną służbę wojskową, jak też dla funkcjonariuszy innych państwowych służb mundurowych. Wszystkie wymienione osoby z racji wykonywanych zadań mają odpowiednio wysoki poziom kompetencji i obycia z bronią, a najczęściej także dostęp do broni służbowej, więc piętrzenie przed nimi biurokratycznych przeszkód w dostępie do broni prywatnej wydaje się być co najmniej niewłaściwe i nielogiczne.

Drugim celem przedstawionej ustawy jest osiągnięcie pełnej harmonizacji polskiego ładu prawnego dotyczącego kontroli nabywania i posiadania broni palnej przez obywateli z przepisami obowiązującymi w Unii Europejskiej, a w szczególności z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/555 z dnia 24 marca 2021 r. w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni (Dz. Urz. UE L 115 z 06.04.2021). Istniejące przepisy takiej zgodności nie zapewniają, pomimo kilkukrotnej nowelizacji ustawy o broni i amunicji. Celowi uzyskania zgodności z dyrektywą służy między innymi proponowana gradacja pozwoleń i wprowadzenie do ustawy o broni i amunicji unijnej klasyfikacji broni, określonej w Załączniku I do wspomnianej dyrektywy. Projekt ustawy wykorzystuje przy tym wszelkie możliwości, jakie dają przepisy dyrektywy, dla faktycznego poszerzenia dostępu do broni w Polsce, pozostając jednakże w pełnej zgodzie z wymaganiami stawianymi w tej kwestii przez prawo Unii Europejskiej.

Trzecim celem projektu ustawy jest uzyskanie pełnej harmonizacji krajowych przepisów dotyczących broni palnej – obecnie te kwestie są regulowane również przez ustawę z dnia 13 czerwca 2019 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. 2022 poz. 268 i 275), ale niejednokrotnie w sposób odmienny niż czyni to obowiązująca ustawa o broni i amunicji. Ten dysonans dodatkowo pogłębia chaos prawny istniejący na polu przepisów związanych z tematyką broni palnej, co ze względów oczywistych może mieć negatywny wpływ na stan bezpieczeństwa państwa – dlatego powinien być on możliwie szybko usunięty, co zapewnia przedłożony projekt ustawy.

Praktyka wydawania pozwoleń na broń w istniejącej w Polsce sytuacji prawnej – pomimo przeprowadzenia kilkukrotnych nowelizacji wyżej wymienionej ustawy – opiera się w dalszym ciągu w dużej mierze na arbitralnej uznaniowości organu wydającego pozwolenia. Komenda Główna Policji, jako organ odwoławczy w procesie administracyjnym, przyznała sobie prawo do kształtowania całej „polityki” wydawania pozwoleń na broń, czemu sprzyja niska jakość przepisów obecnie obowiązującej ustawy. Są one nieprecyzyjne, co prowokuje do ich dowolnej interpretacji i powstawania licznych uzusów. Zdarzają się przypadki interpretacji sprzecznych z brzmieniem przepisów ustawy, albo dotyczące spraw w nich nieujętych. Te interpretacje są narzucane komendom wojewódzkim Policji, które czasami kierują się również własnymi interpretacjami. W efekcie identyczne co do treści i podstawy wnioski o wydanie pozwolenia w różnych częściach kraju bywają rozpatrzone odmiennie, czasami końcowa decyzja zależy także od momentu złożenia wniosku – bo interpretacje często są zmieniane. Powyższe sytuacje tworzą brak pewności przepisów dla obywateli.

Niezgodność obecnych przepisów z dyrektywą unijną ma swoją przyczynę przede wszystkim w całkowicie odmiennej koncepcji porządku prawnego, regulującego dostęp do broni. Obecny system krajowy dzieli pozwolenia na broń według deklarowanego celu jej użycia i zakłada jeden, dość wysoki próg dostępu do pozwoleń, po pokonaniu którego uzyskuje się dostęp do wszystkich rodzajów broni, jakie są przypisane dla danego „celu użycia”. W ten sposób osoba, która dopiero zaczyna obcowanie z bronią palną, może uzyskać od razu dostęp do wszelkich jej rodzajów, także tych, które z powodu pewnych cech konstrukcyjnych wymagać mogą wyższego poziomu doświadczenia czy kompetencji. Można to przyrównać do „wrzucenia na głęboką wodę”. Z drugiej strony osoba, która chciałaby na przykład uprawiać sporty strzeleckie i kolekcjonować broń, musi wystąpić o dwa różne pozwolenia, choć zakres dostępnej na każde z nich broni będzie jednakowy. Trudno zatem przypisać do istniejącego obecnie w Polsce systemu dostępu do broni atrybut racjonalności.

Tymczasem system określony przed dyrektywę unijną zakłada podział wszelkiej dostępnej broni na trzy kategorie, oznaczone literami A, B i C, gdzie kategoria A odpowiada broni rozpoznawanej przez prawodawców unijnych jako niebezpieczna, kategoria B broni wymagającej wyższego poziomu kompetencji, zaś kategoria C broni wymagającej podstawowego poziomu kompetencji, relatywnie bezpiecznej i niestwarzającej zagrożenia dla porządku publicznego. Jednocześnie zakłada się progi dostępu do poszczególnych kategorii broni – na poziomie najniższym dostępna jest jedynie broń kategorii C, na poziomie podstawowym broń kategorii C i B, a na poziomach wyższych warunkowo dopuszcza się posiadanie także niektórych rodzajów broni zakwalifikowanej do kategorii A. Podział ten jest logiczny i przejrzysty – taki właśnie podział broni i pozwoleń na broń proponowany jest w niniejszym projekcie ustawy. Na poziomie wstępnym, dopuszczającym dostęp do broni kategorii C, wymagane jest uzyskanie minimalnego wieku, potwierdzenie stanu zdrowia psychicznego (w formie zaświadczenia lekarskiego) oraz faktu niepopelnienia w przeszłości czynów zabronionych, które sytuowałyby osobę ubiegającą się o pozwolenie jako stanowiącą ponadprzeciętne zagrożenie dla porządku publicznego. Zaznaczyć należy, że projekt przewiduje w tym względzie jednoznaczny wykaz stanów chorobowych oraz czynów zabronionych, które uniemożliwiają dostęp do broni palnej.

Dostęp do broni kategorii B warunkowany miałby być – poza spełnieniem trzech przesłanek podstawowych: wiek, zdrowie i niekaralność – dodatkowo złożeniem odpowiedniego egzaminu lub posiadaniem 5-letniego stażu posiadania broni kategorii C. Można bowiem założyć, że wraz z upływem lat nienagannego posiadania broni wzrasta doświadczenie, a wraz z nim także poziom kompetencji tej broni posiadacza, co pozwala zrezygnować w takim przypadku z procedury egzaminacyjnej. Za to dostęp do broni wyższych poziomów byłby już unormowany przy pomocy procedur opisanych w dyrektywie i ograniczony do osób wyjątkowo umocowanych kompetencyjnie – na przykład uprawiających czynnie określone konkurencje sportowe, konstruktorów broni czy innych osób zawodowo się nią zajmujących.

Dodatkowo w projekcie proponuje się zmianę sposobu weryfikowania rzeczywistego stanu zdrowia osoby posiadającej broń. W miejsce uciążliwego i niezapewniającego pełnej kontroli systemu okresowych badań lekarskich – które w dodatku obecnie obejmują tylko niektórych posiadaczy pewnych typów pozwoleń, wydanych do określonych „celów” – proponuje się system monitoringu w czasie rzeczywistym. Lekarz, który zdiagnozuje u pacjenta określony stan chorobowy, będzie miał obowiązek odnotować ten fakt w systemie, zapewniającym anonimowość i ochronę danych osobowych. A jeśli ów pacjent okaże się posiadaczem broni, zostanie automatycznie wszczęta odpowiednia procedura. Dzięki temu setki tysięcy obywateli nie będą zmuszane do poddawania się badaniom lekarskim, stwierdzającym że są zdrowi.

Warto zaznaczyć, że możliwie szeroki, aczkolwiek kontrolowany dostęp praworządnych obywateli do broni palnej jest oznaką poszanowania swobód obywatelskich, a z drugiej jest ważnym elementem zapewnienia bezpieczeństwa państwowego. Wszystkie kraje Unii Europejskiej dopuszczają swoich obywateli do posiadania broni palnej, traktowanej jako naturalny przedmiot związany z rozwojem cywilizacji. Szeroko rozumiane strzelectwo, tak sportowe, jak rekreacyjne, myślistwo, kolekcjonerstwo broni – a także ruch rekonstruktorski, odtwarzania wydarzeń historycznych – są równoprawną składową kulturę europejskiej oraz elementem tożsamości naszego kontynentu. Warto w tym miejscu zauważyć, że Polska ma najniższe wskaźniki dostępności do broni spośród wszystkich państw europejskich.

Tymczasem historyczne uwarunkowania pozwalają na odpowiedzialne stwierdzenie, że dostęp Polaków do broni jest nierozdzielnie wpisany w pojęcie polskiego patriotyzmu. W dobie armii zawodowej, która sama nie jest w stanie obronić kraju przed agresją, niezbędne jest posiadanie odpowiedniej infrastruktury inżynieryjno-technicznej – ale także posiadanie odpowiednio wyszkolonych w umiejętności posługiwania się bronią obywateli. Ci, którzy chcą się tego nauczyć za własne pieniądze i przy pomocy własnej broni, są bardzo cenni dla kraju, a w godzinie zagrożenia będą na wagę złota. Tym bardziej racjonalne jest wspieranie oddolnych obywatelskich ruchów strzeleckich, sprzyjanie powstawaniu klubów sportowych i innych form promujących postawy patriotyczne. Unormowanie kwestii dostępu do broni jest w tym wypadku sprawą kluczową. Powyższe dotyczy także – a może nawet przede wszystkim – osób pełniących terytorialną służbę wojskową, które dzięki szerszemu dostępowi do własnej broni mogłyby w bardziej intensywny sposób podnosić swoje umiejętności strzeleckie, odciążając program obowiązkowych szkoleń i umożliwiając przeniesienie odzyskanego czasu na szkolenie w innych wojskowych specjalnościach.

Oczywiście, posiadanie broni jest naznaczone pewną specyfiką oraz wymaga poddania dokładnej i skutecznej kontroli. W interesie społecznym jest, aby w posiadanie broni nie wchodziły osoby niepowołane, w szczególności karane za przestępstwa przeciwko życiu i zdrowiu oraz z zastosowaniem przemocy lub groźby jej użycia, jak też osoby chore psychicznie. Jak pokazuje praktyka innych krajów europejskich, gdy przepisy sformułowane są precyzyjnie i jednoznacznie, nie ma kłopotów ze spełnieniem tych warunków.

Ostatnią, choć wcale nie najmniej istotną kwestią, jest powstanie w gospodarce kraju, dzięki umasowieniu dostępu do broni palnej, dużego segmentu rynku przynoszącego corocznie znaczne dochody dla budżetu państwa. Poza siecią sprzedaży broni i akcesoriów do niej ten segment gospodarki stanowią także strzelnice z kadrą instruktorską, placówki szkoleniowe, warsztaty rusznikarskie, prywatne placówki muzealne oraz, co najważniejsze, kluby zrzeszające ludzi o wspólnych zainteresowaniach, co sprzyja rozwojowi społeczeństwa obywatelskiego. Wprowadzenie w życie proponowanego projektu ustawy doprowadzi także – choć siłą rzeczy w nieco dłuższej perspektywie czasowej – do odtworzenia polskiego przemysłu wytwarzania broni strzeleckiej oraz amunicji, który miał piękne tradycje przedwojenne, a który obecnie funkcjonuje w formie szczątkowej, sprowadzonej do zaledwie kilku przedsiębiorstw.

Najważniejsze zmiany wprowadzane przez proponowaną ustawę w stosunku do istniejących przepisów prawa:

1. Wprowadzenie zgodnej z dyrektywą unijną klasyfikacji kategorii i rodzajów broni palnej. W warstwie nazwicznej zastosowano słownictwo zgodne z polską normą bronioznawczą, ale poszczególne rodzaje broni pogrupowano w sposób zgodny z literą dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady – dodając grupę broni nieuwzględnionej w dyrektywie, która jednak obecnie jest objęta w Polsce statusem broni, co projekt ustawy zachowuje (regulacja ostrzejsza, niż przewidziana w dyrektywie, co jest dopuszczalne).
2. Precyzyjne określenie przesłanek wykluczających możliwość posiadania broni – ukaranie za określone przestępstwa, występowanie odpowiednich stanów chorobowych lub istotnych zaburzeń funkcjonowania psychologicznego, zbyt młody wiek, brak stałego miejsca zamieszkania. Każda osoba, która jest wolna od powyższych obciążeń, może mieć obywatelską kartę broni – podstawową formę dostępu do broni, jeżeli przedstawi uzasadniony powód posiadania broni. Kolejne etapy strzeleckiego wtajemniczenia będą wymagały spełnienia dodatkowych warunków – co też jest istotną różnicą w porównaniu z obecnym stanem prawnym, w którym zasady dostępu do broni nie są uzależnione od stażu posiadania broni.
3. Jednoznaczne zdefiniowanie wszystkich pojęć używanych w ustawie, w celu uniknięcia obecnych problemów z interpretacją zapisów poszczególnych artykułów. Uzgodnienie ustawy o broni i amunicji z ustawą o działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu bronią i amunicją.

4. Odejście od pozwoleń na broń wydawanych „do celu” i zastąpienie ich pozwoleniami podzielonymi na cztery poziomy dostępu, związane z poziomami kompetencji posiadacza broni – im jest ona większa, tym więcej rodzajów broni może on posiadać. Proponuje się następujące poziomy dostępu:
 - o pierwszy (obywatelska karta broni) – broń kategorii C, w tym m.in. broń gazowa, niektóre rodzaje broni długiej bocznej zapłonu, niektóre strzelby śrutowe,
 - o drugi (pozwolenie podstawowe) – broń dopuszczona do posiadania przez osoby cywilne, mieszcząca się w kategoriach C i B,
 - o trzeci (pozwolenie podstawowe rozszerzone) – poziom drugi plus broń długa i krótka samopowtarzalna z pojemnymi magazynkami, kategorii A7,
 - o czwarty (pozwolenie zawodowe) – poziom dedykowany przede wszystkim placówkom muzealnym oraz ściśle określonym osobom, zawodowo zajmującym się konstruowaniem lub badaniem i opisywaniem broni, pozwalający gromadzić w kolekcjach broń zasadniczo zakazaną, m.in. samoczynną.
5. Zgodnie z dyrektywą utrzymano konieczność przedstawienia uzasadnionego powodu posiadania broni, podając przy tym przykładowy katalog powodów posiadania, uznanych za uzasadnione. Należy podkreślić, że deklarowany uzasadniony powód posiadania broni nie będzie utożsamiany z pozwoleniem wydanym „do celu”.
6. Przejście na „wyższy” poziom posiadania broni ma być związane ze zdaniem egzaminu albo nienagannym pięcioletnim stażem na poziomie niższym. Nienaganny staż jest praktycznym dowodem na znajomość przepisów i odpowiedzialność społeczną jako posiadacza broni.
7. Utworzenie ogólnopolskiego, jednolitego komputerowego systemu ewidencjonowania wszystkich pozwoleń na broń i wszystkich egzemplarzy broni, oraz wszystkich transakcji sprzedaży, co umożliwi tworzenie indywidualnej historii każdego egzemplarza broni. Taki system jest wymagany przez dyrektywę unijną. Obecny system ewidencji broni palnej stwarza pole do licznych błędów i nadużyć, zaś kontrola stanu posiadania broni przez osoby cywilne jest w praktyce iluzoryczna. Przewidziany w ustawie z dnia 13 sierpnia 2019 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym System Rejestracji Broni wciąż jeszcze nie funkcjonuje – ale oba systemy powinny być skorelowane, a docelowo najlepiej scalone w jeden centralny system ewidencji broni i jej posiadaczy.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

Projekt ustawy o broni i amunicji zmierza do uzyskania całkowitej zgodności polskiego porządku prawnego z normatywami Unii Europejskiej w przedmiotowym zakresie. Skutki proponowanych zmian zostały omówione w rozbiciu na poszczególne obszary oddziaływania. W przypadku nie wymienienia konkretnego obszaru oznacza to, że zmiany nie wpływają na ten obszar, lub wpływ ten jest nieznan.

Obszary, na które oddziałuje proponowana regulacja prawna:

Proponowana regulacja poprzez umożliwienie posiadania broni na podstawie jasnych, jednoznacznych kryteriów spowoduje istotne ograniczenie czarnego rynku broni, zwłaszcza gromadzonej w celach kolekcjonerskich, oraz likwidację wielu patologicznych sytuacji spowodowanych nieprzystawaniem obecnych regulacji prawnych do oczekiwań społecznych – np. organizowane na szeroką skalę rekonstrukcje wydarzeń historycznych odbywają się obecnie z konieczności z naruszeniem przepisów prawa. Proponowane regulacje będą miały także pozytywny wpływ na gromadzenie zabytków polskiego dziedzictwa kulturowego oraz pamiątek historycznych.

Nie przewiduje się bezpośredniego oddziaływania proponowanych zmian na obszar Prawa Łowieckiego, tak jak nie pociągnęły go zmiany wprowadzone w latach 2003 i 2011. Należy zaznaczyć, że dotychczasowe zapisy ustawy o broni i amunicji oraz ustawy Prawo Łowieckie były wzajemnie sprzeczne, a obecnie uzyska się ich całkowitą spójność. Proponowane regulacje powinny wpłynąć na podniesienie umiejętności strzeleckich wśród myśliwych, jako skutek przewidywanego zwiększenia liczby strzelnic i wzrostu kultury posługiwania się bronią palną.

Ustawa będzie miała także ważny pozytywny wpływ na obronność kraju – polskie siły zbrojne uzyskają lepiej wyszkolonych żołnierzy. Równie ważnym skutkiem wprowadzenia w życie nowej ustawy będzie powstanie strzelnic, klubów i stowarzyszeń o charakterze hobbystycznym, co umocni społeczności lokalne oraz przyczyni się do rozwoju społeczeństwa obywatelskiego.

Konsultacje społeczne:

Założenia projektu są inicjatywą oddolną, zostały napisane przez obywateli zainteresowanych wprowadzeniem przejrzystych zasad regulujących dostęp do broni. Projekt ustawy był przedłożony celem zaopiniowania środowiskom strzeleckim, w tym strzelcom sportowym oraz czarnoprochowym, myśliwym, kolekcjonerom, przedsiębiorcom działającym w branży obrotu i wytwarzania broni i amunicji, a w zakresie specjalistycznym – lekarzom oraz prawnikom.

Wpływ regulacji na dochody i wydatki budżetu oraz sektora publicznego:

Szacuje się, że liczba osób zainteresowanych uzyskaniem obywatelskiej karty broni oraz pozwolenia podstawowego będzie w pierwszym roku obowiązywania ustawy nie większa niż 100 tysięcy. Będzie to miało jednak wymierny skutek w odniesieniu do zwiększenia obrotów generowanych na rynku w sektorze broni i akcesoriów – szacuje się wzrost tego obrotu o około 1 miliard PLN, co przełoży się na odpowiedni wzrost wpływów budżetowych z tytułu

podatków i opłat. Odpowiedni wzrost będzie także dotyczył wpływów z tytułu opłaty skarbowej.

Koszty opracowania i wdrożenia systemu CEBiP są szacowane na około 1 milion PLN, ale wprowadzenie tego systemu jest wymogiem nałożonym przez Parlament Europejski i Radę Wspólnot Europejskich, w ramach dyrektywy o kontroli nabywania i posiadania broni palnej, co pośrednio wiąże się z Konwencją Narodów Zjednoczonych o kontroli obrotu bronią, ratyfikowanej przez Polskę. Szacunkowy koszt opracowania i wprowadzenia systemu CEBiP oparto na analizie rynku informatycznego, przy założeniu niskiej złożoności bazy danych systemu (system jest bardzo prosty – zaledwie około 10 rekordów). Baza danych przy tak małej złożoności w minimalnym stopniu obciąża urzędowe łącza internetowe.

Związane z systemem CEBiP obciążenia finansowe dla organów wydających pozwolenia (głównie związane z przeszkoleniem urzędników) będą relatywnie niewielkie, z uwagi na zbieżność procedur z innymi systemami ewidencji funkcjonującymi w administracji, np. CEPiK. Prowadzony obecnie w Komendzie Głównej Policji rejestr „Broń” nie ma ustawowej podstawy prawnej, przez co budzi uzasadnione obawy odnośnie legalności gromadzenia zawartych w nim wrażliwych danych osobowych, w świetle obowiązującej Ustawy o ochronie danych osobowych. Poza tym rejestr ten w niewystarczający sposób zapewnia kontrolę nad stanem posiadania i obrotem bronią.

Nadmienić należy, że możliwe jest także nadanie Systemowi Rejestracji Broni SRB, powołanemu ustawą z dnia 13 sierpnia 2019 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, atrybutów wymaganych dla systemu CEBiP, a przez to powiązanie obu tych systemów. Byłoby to z jednej strony bardzo właściwym rozwiązaniem, a przy okazji praktycznie bezkosztowym.

Wpływ regulacji na rynek pracy:

Powstaną miejsca pracy w nowo powstałym sektorze gospodarki, związanym ze strzelnicami i ośrodkami szkoleniowymi. Przy założeniu utworzenia średnio jednej strzelnicy w powiecie i jednego ośrodka w województwie, daje to liczbę minimum 2500 miejsc pracy. Co ważne, powstaną one również na terenach nieurbanizowanych, tam gdzie dziś są największe problemy z tworzeniem nowych miejsc pracy. Do tego dochodzi trudny do oszacowania wzrost zatrudnienia w przemyśle i handlu. Należy założyć, że pozycja finansowa, a co za tym idzie możliwości rozwoju krajowego przemysłu broni i amunicji ulegną zasadniczej zmianie. Przepisy proponowanego projektu wpłyną także na zwiększony popyt na wysoko kwalifikowanych specjalistów w dziedzinie ochrony bezpieczeństwa i instruktorów strzelectwa.

Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość:

Proponowana regulacja będzie mieć oczywisty wpływ na zwiększenie konkurencyjności gospodarki, zarówno wewnętrznej, jak i zewnętrznej. Stworzy także szanse dla odbudowy polskiego przemysłu obronnego. Środki pozyskane z cywilnego rynku broni i amunicji będą mogły być wykorzystane na rozwój specjalistycznego zaplecza naukowo-badawczego, jak to się dzieje w wielu krajach przodujących w tej dziedzinie techniki.

Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionów:

Projektowane zmiany wpłyną pozytywnie na rozwój regionów, poprzez zwiększenie liczby miejsc pracy i rozwój przedsiębiorstw. Obywatele zaktywizują się społecznie, czemu będą sprzyjały kluby i stowarzyszenia strzeleckie oraz kolekcjonerskie. W wyniku zbliżenia przepisów prawnych dotyczących posiadania i używania broni przewiduje się także rozwój współpracy transgranicznej z sąsiadującymi krajami Unii Europejskiej, zarówno w zakresie wymiany sportowej, jak też organizowania przedsięwzięć o charakterze patriotycznym.

Wpływ regulacji na zdrowie i na środowisko:

Projektowana zmiana ustawy będzie miała korzystny wpływ na zdrowie obywateli poprzez upowszechnienie strzelectwa jako formy rekreacji, zwiększającej ich aktywność sportową. Z uwagi na wymaganą zgodność warunków technicznych strzelnic z wymogami ochrony środowiska nie przewiduje się zwiększenia ich negatywnego oddziaływania na środowisko.

Zgodność z prawem Unii Europejskiej:

Przedłożony projekt ustawy jest w pełni zgodny z obowiązującym prawem Unii Europejskiej.

Projekt ustawy nie podlega notyfikacji, na podstawie par. 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.).